

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 10. KVĚTNA 2026

Jásejte Bohu všechny země! Aleluja.

P. VÁCLAV ŽÁKOVSKÝ (3.4.1920 - +10.5.1989, farář pustiměřský (1955-1989). PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ 1962.
Dole: s PAPEŽEM PAVLEM VI. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI VE VATIKÁNU (třetí zleva), 9.4.1969.

"SERVIRE DEO
REGNARE EST"

KAREL IV.

král český a císař římský
★1316 - 14. 5. - 2026

710

Votivní obraz
pražského arcibiskupa
Jana Očka z Vlašimi.

V horní části uprostřed
je **Panna Maria**
s Ježíškem
na trůně zahaleném
zlatým převísem,
který drží dva andělé.
Po její pravici klečí
Karel IV. s císařským
znakem, za ním stojí
sv. Zikmund.

Po levici klečí mladý král
Václav IV.
s českým královským
znakem, za ním stojí
jeho křestní patron,
sv. Václav.

V dolní části klečí
uprostřed arcibiskup
Jan Očko z Vlašimi
se svým erbem.

Své ruce vkládá
do rukou **sv. Vojtěcha.**
Zcela vlevo
za sv. Vojtěchem stojí
sv. Prokop.

Na druhé straně
za Janem Očkem stojí
sv. Vít, za ním pak první
svěťice českého národa -
sv. Ludmila.

EUCHARISTIE PUSTIMĚŘSKÝCH POUTNÍKŮ NA COVA DA IRIA – V KAPLI ZJEVENÍ PANNY MARIE VE FATIMĚ.
Dole: světelné procesí. *Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem*, Fatima, Portugalsko, 25. června 2008.

„PŘIJMOU-LI MOJE POŽADAVKY, RUSKO SE OBRÁTÍ A BUDE MÍR;
NEPŘIJMOU-LI, ROZŠÍŘÍ SVÉ BLUDY DO SVĚTA A PODNÍTÍ VÁLKY A PRONÁSLEDOVÁNÍ CÍRKVE.
DOBŘÍ LIDÉ BUDOU MUČENI A SVATÝ OTEC BUDE MUSET MNOHO TRPĚT,
MNOHÉ NÁRODY BUDOU ZNIČENY“ (zjevení 13.7.1917),...

Od chvíle, kdy jsme nepřikládali váhu této výzvě, zjišťujeme, že se naplnila;
Rusko zaplavilo svět svými bludy. A konstatujeme-li, že se toto proroctví ještě zcela
nenaplnilo, vidíme, že k němu postupně rychlými kroky směřujeme, pokud neopustíme
cestu hříchu, nenávisti, pomsty, nespravedlnosti vznikající porušováním lidských práv,
cestu nemravnosti, násilí... Neříkejme ale, že je to Bůh, kdo nás takto trestá; jsou to naopak
sami lidé, kteří si připravují trest. Bůh nás s naléhavostí varuje a volá na dobrou cestu
za plného respektování svobody, kterou nám dal; odpovědnost proto nesou lidé sami.“
(z dopisu sestry Lucie papeži Janu Pavlu II. o třetím fatimském zjevení)

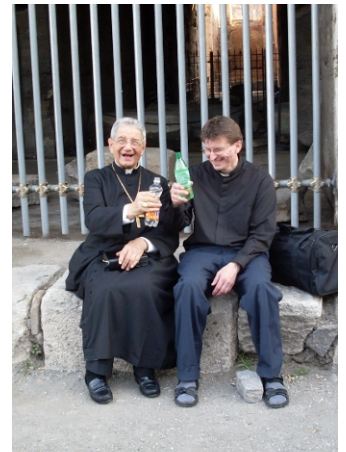
"Přijmi pečeť darů Ducha svatého?"
Břmování v Pustiměři, 14.9.1997.

První čestný občan Drysic - 800. výročí založení obce.
Žehnání obecního praporu a znaku obce. 16.6.2001.

Eucharistie u hrobu sv. Petra, Peregrinatio *Ad Limina Apostolorum*, 9. června 2007.

Cesta Vatikanem. V Cappella Paolina vatikánského paláce. U oltáře sv. Jana Pavla II. Posezení u Kolosea.
Anni Paulini Peregrinatio, 2009. Peregrinatio in Corde Ecclesiae, 30. června 2011.

Memento u rakve Jeho Eminence - Campo Verano - Řím.

Poslední pozemské setkání s Giovannim kardinálem Coppou (+16.5.2016): eucharistie u hrobu sv. Petra a depositio votivní svíce u sarkofágu Josefa kardinála Berana (+17.5.1969) v kryptách vatikánské baziliky.
Peregrinatio ad Miracula Fidei, 15. června 2014.

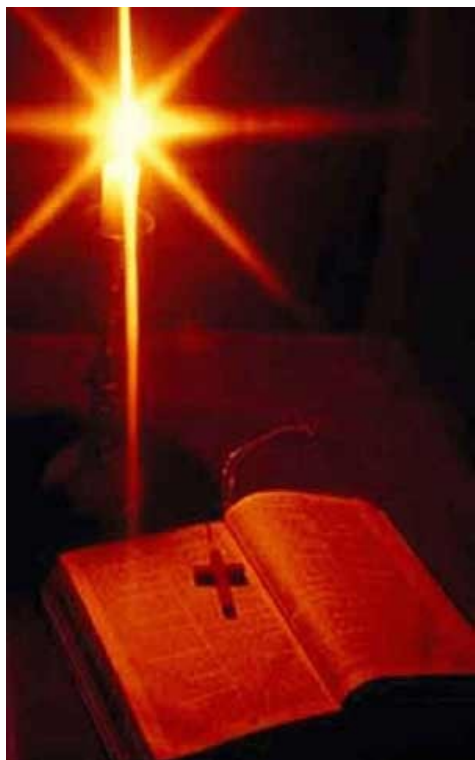
Bůh se vznáší za jáсотu, Hospodin vystupuje za hlaholu polnice.

Kopule Nanebevstoupení Páně baziliky sv. Marka v Benátkách. *Peregrinatio ad Loca Sanctitatis et Historiae*, Venezia, Itálie, 29.6.2018. Dole: votivní svíce na sarkofágu Josefa kardinála Berana (+17.5.1969) v kryptách vatikánské baziliky, *Iter ad christianae religionis divitias in Italia quae ad fidem amoremque Christi nos promovent*, 28.6.2016.

LITURGICKÉ TEXTY 6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SKT 8,5-8.14-17

Čtení ze Skutků apoštolů.

Filip přišel do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha posedlých totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich neseštopil, byli jen pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

ŽALM 66

Jásejte Bohu, všechny země, – opěvujte slávu jeho jména, – vzdejte mu velkolepou chválu! – Řekněte Bohu: "Jak úžasná jsou tvá díla!" "Ať se ti koří celá země, ať ti zpívá, – nechť opěvuje tvé jméno." – Pojd'te a pozorujte Boží skutky: – podivuhodně jednal s lidmi! Moře proměnil v souš; – suchou nohou přešli řeku, – proto se radujeme v Bohu! – Vládne svou mocí navěky. Pojd'te, slyšte, všichni bohobojní, – chci vyprávět, co prokázal Bůh mé duši. – Bůh buď veleben, – že neodmítl mou prosbu, – že mi neodňal svou lásku.

2. ČTENÍ – 1PETR 3,15-18

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přitom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení – chce-li to tak Bůh – za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

EVANGELIUM – JAN 14,15-21

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: "Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otcí a vy ve mně, jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat."

Jásejte Bohu všechny země! Aleluja.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, vzývejme Pána, našeho Boha, neboť je shovívavý a milosrdný, bohatý láskou a dobrotivý ke všemu, co stvořil:

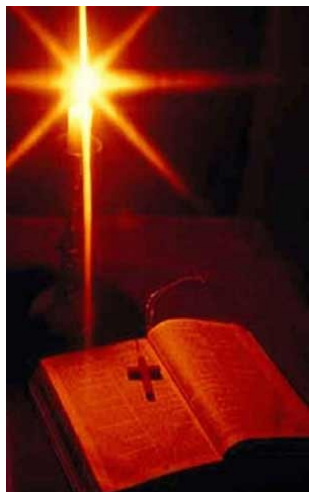
L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.

- Za Svatého Otce Lva, i všechny pastýře Církve, aby svou posvátnou úctou ke Kristu byli světu odpovědí naděje.
- Dej, ať tvoji věrní služebníci - P. Václav Žákovský (+10.5.1989), Josef kardinál Beran (+17.5.1969) a Giovanni kardinál Coppa (+16.5.2016), mají účast na stole v tvém království.
- Za věřící, aby zvláště v tomto měsíci Panny Marie, uposlechli výzvy Matky Boží, a do modlitby svatého růžence vkládali radosti, bolesti, naděje i touhu po světle.
- Utíkáme se k přímlově Matky tvého Syna, která ve Fatimě dala dětem spatřit peklo a prosíme, zastav válku proti Ukrajině a Rusko přiveď k obrácení.
- Prosme, aby se návrat k vyjednávání a ochota k dialogu staly nástrojem k řešení konfliktů, zvláště na Blízkém východě.
- Za občanskou společnost v naší vlasti, ať - věrna svému svědomí, je zrcadlem pravdy a civilizace současné vládní aroganci moci, aby mladá generace neztratila pojem slušnosti a lidství.
- Modleme se, aby se všichni, od velkých producentů až po malé spotřebitele, zavázali k zamezení plýtvání potravinami a k zajištění toho, aby každý člověk měl přístup ke kvalitní výživě.
- Modleme se, aby lidé v našem okolí, jimž nechybí Bůh ani církve, zakusili mimořádný Boží dotek a milost obrácení.
- Za věrné zemřelé, ať dojdou slávy vzkříšení.

K: Bože, jenž miluješ ty, kdo zachovávají tvá přikázání a přebýváš v těch, kdo jsou upřímného srdce, učiň si v nás svůj příbytek. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

1. ČTENÍ – SKT 1,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat do nebe. Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení - "vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodu, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní". A když tak spolu seděli, zeptali se ho: "Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?" On jim však řekl: "To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je

Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země."

Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: "Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe."

ŽALM 47(46),2-3.6-7.8-9

Všechny národy, tleskejte rukama, jásejte Bohu radostným hlasem, protože Hospodin je vznešený, hrozný, je to veliký král nad celou zemí. Bůh se vznáší za jásotu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub. Zpívejte Bohu, zpívejte, zpívejte našemu králi, zpívejte! Protože Bůh je králem celého světa, zpívejte mu chvalozpěv! Bůh vládne národům, Bůh zasedá na svém svatém trůnu.

2. ČTENÍ – EF 1,17-23

Čtení z listu svatého Pavla Efezanům.

Bratři! Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, ať vám udělí dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvítí vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví a jak se ukazuje na nás, na věřících, jeho nesmírně velká moc působením jeho účinné síly. Tak se; už projevila jeho síla, když Krista vzkřísil z mrtvých a posadil ho po své pravici v nebi: vysoko nade všechna knížata, nade všechny mocnosti a síly, nade všechno panstvo - a jak jen se ještě jmenují všechny hodnosti, a to nejen v tomto věku, ale i v budoucím. Ano, 'všechno mu položil k nohám'. A jeho dal jako svrchovanou hlavu církvi: ona je jeho tělem, plností toho, který naprosto všechno ovládá.

EVANGELIUM – MT 28,16-20

Zakončení svatého evangelia podle Matouše.

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa."

„L'Ascensione ci chiede la testimonianza coraggiosa per Cristo“

/homílie Giovanniho kardinála Coppy, čestného občana Drysic o slavnosti Nanebevstoupení Páně,
25. května 2006 v bazilice sv. Petra v Římě/

Dnes, čtyřicet dní po velikonocích, slavíme Nanebevstoupení Páně, kdy poté, co dal apoštolům poslední naučení, vzal je sebou na Olivovou horu a tady jim ho vzal oblak z očí. Slavnost Nanebevstoupení dokládá už na konci pronásledování Eusebius z Cézareje; svatý Augustin měl dokonce za to, že byla ustanovena už v apoštolských dobách. V Římě se slavila u sv. Petra, v Konstantinově bazilice, nočním oficiem a mší, kterou kolem poledne slavil papež, jenž v doprovodu kardinálů, kněží a lidu se ubíral z Lateránu v procesí, které připomínalo Ježíšovu cestu na Olivovou horu v doprovodu apoštolů, předtím, než vystoupil na nebesa. Nanebevstoupení je tedy vrcholem doby velikonoční. Nejde o mýtus, inspirovaný ptolemaiovským systémem, nýbrž o skutečnost bohatého historického obsahu a teologické hloubky. Ježíš, vzkříšený a oslavený nebeským Otcem, zasedl po jeho pravici a zahájil své panování nad lidmi a vesmírem, když se ujal nebeského království, jež bylo středem jeho kázání na zemi.

V prvním čtení jsme slyšeli, co Ježíš říká apoštolům předtím, než je opustil. Tito pořád myslí na založení politického království Mesiáše; ale Ježíše napravuje jejich smýšlení, přikazuje jim, aby zůstali v Jeruzalémě a očekávali Ducha svatého. Představuje jim také program který je čeká a který je stručným shrnutím Skutků apoštolů i celé budoucí činnosti Církve: „Budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano, až na konec země“ (Sk 1,8). Svědky, *martyres*. Je to jasný a náročný misijní program.

Markovo evangelium, kterému jsme právě naslouchali, znovu podává jinými slovy stejné poslání, jež exegeté nazývají „formulací poslání“. S neotřesitelnou autoritou ježíš posílá apoštoly do celého světa, aby hlásali evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří, bude spasen, kdo neuvěří bude odsouzen. Budou pokračovat v Ježíšově poslání: budou hlásat radostnou zvěst; vyhánět zlé duchy, tak, jak s mesiánskou autoritou jednal Kristus (povšimněme si Ježíšova důrazu na boj se zlými duchy). Budou mluvit novými jazyky – jak k tomu dojde brzy o Letnicích – neuškodí jim ani hadí uštknutí ani žádný jed, budou

Kardinál Giovanni Coppa, čestný občan Drysic
při eucharistii v kostele Narození Panny Marie v Drysicích, 16. 6. 2001

uzdravovat nemocné. Když je Ježíš vyslal na misi během svého veřejného života, jak uvádějí synoptická evangelia, už tehdy apoštolové vítězili nad démony a uzdravovali nemocné. Nyní se už jejich poslání neomezuje jen na Palestinu, ale rozšiřuje se do všeobecné dimenze.

Může proto říci, že slavnost Nanebevstoupení je oslavou Kristova panování. Ježíš je nejvyšším vládcem lidí a konečným vítězem nad démonem. List Efezanům, ve druhém čtení, představil tuto Kristovu moc v jedinečném kosmickém pohledu. Poté, co Pavel zdůraznil, že Církev je jedna – jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech – říká, že všichni jsme povoláni, abychom na této jednotě pracovali, byť v různých povoláních, neboť Kristus, když vystoupil na nebesa, rozdělil své dary lidem: tak, jako jednoho dne sestoupil do poníženosti lidské přirozenosti, tak nyní vystoupil nad nebesa „aby završil všechno“, totiž, aby všemu s láskou vládl. A to proto, pokračuje list, aby vybudoval Kristovo tělo, abychom tak všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna. Drazí bratři, rozumíme tomu dobře? Všichni jsme povoláni k účasti na Kristově království a k tomu, abychom je šířili ve světě slovem, příkladem, bojem proti zlu. Všichni. Nesmíme stát se založenýma rukama, jak říkají andělé apoštolům, kteří hleděli k nebi, aby znovu spatřili Ježíše. Jsou důrazně vráceni k realitě, teď musejí pracovat a namáhat se.

Drahé sestry, drazí bratři. Docela něco jiného, než mýtus, pradávna kosmologie, něco naprosto jiného než odcizení a útek od pozemských skutečností. Ne, Nanebevstoupení je odkazem na mocné nasazení pro příchod Božího království. Patříme Kristu. Na křtu se nám dostalo určení být jeho učedníky, zříkat se ďábla a jeho lichotek. **Nanebevstoupení po nás žádá odvážné svědectví Kristu**, v bojích a námáhách. Je to aktuální požadavek.

Dnes se ďábel a jeho přísluhovači rozpoutávají stále tvrdší útoky proti království Mesiáše. V celém světě se odehrává boj mezi Kristem a démonem, mezi Kristem a šelmou, mezi Kristem a Antikristem, jak čteme v knize Zjevení. Vzpomínám si ještě na kázání, které měl náš velký učitel teologie v semináři v Albě, v roce 1943, kdy zuřil nacizmus: mnohokrát, k neklidu všech, hlasitě opakoval: „Antikrist je mezi námi!“ A skončil ve vězení.

Dnes se boj stal mnohem lítějším. Věda, která se oddělila od mravního zákona, manipuluje člověkem za účelem výzkumu, terapie, či dokonce kosmetiky. Život ztratil jakoukoli cenu. Slabý, bezbranný, protivník, ti všichni jsou eliminováni. Světu vládne násilí, počínaje terorizmem, závody ve zbrojení až po zločiny, k nimž stále častěji dochází ve městech a nyní i mezi příbuznými. Antikrist je mezi námi. Neřest nabývá stále znepokojivějších forem, pedofilie kosí mezi nevinnými, rodina je ohrožena. Projevuje se neslýchané sexuální volnost, stále agresivnějším se stává vábení módy a podívané.

Nedávno se dělal nevidaný mezinárodní reklamní *battage* (humbuk), který háže špínu i na samotnou postavu Krista, převracejíc dějiny a dobré mravy, s pokryteckou omluvou, že koneckonců jde pouze o film, o fantazii. Ale Kristus není fantazie, je to náš Bůh, naše láska, náš král. Ano, bohužel, Antikrist je mezi námi!

Drazí věřící, ptáte se: ale co můžeme dělat, aby tato vlna vulgarity a zvrácenosti nepřevládla? Jistě není to snadné. Ale začněme především u sebe, u našich rodin, zřekněme se veškerého souhlasu se zlem, s ďáblem; je-li třeba, nemějme strach bránit svou víru, s pokorou a vlídností, ale také s rozhodností. Ježíš nás žádá stejně jako apoštolové, abychom byli jeho svědky. Abychom bojovali proti ďáblu.

Ježíš zůstává s námi. Zůstaňme s Ním i my. On nás podpoří v boji. V tajemství nanebevstoupení chápeme, že život věčný je už náš.. jak nám řekl svatý Pavel, i my jsme vystoupili s Kristem na nebesa, a spolu s Ním jsme zasedli po pravici Otce. Už jsme oslaveni, děláme-li čest svému křtu. Přejme si, aby toto bylo plodem dnešního velkého svátku, jenž naplňuje radostí nebe i zemi.

Ascensione e Pentecoste – un tutt'uno

/promluva Giovanniho kardinála Coppy, čestného občana Drysic o II. nešporách slavnosti Nanebevstoupení Páně, 25. května 2006 v bazilice sv. Petra v Římě/

Ježíšovo nanebevstoupení je úzce spjato se sestoupením Ducha svatého. Nanebevstoupení a Letnice tvoří jednotu. Ježíš vystupuje na nebesa, aby nám odtud poslal Ducha svatého, jak slíbil při Poslední večeři: „Jestliže neodejdu, Zastánce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám“ (*Jan 16,7*). Duch svatý je tím nejvzácnějším darem, jaký nám Ježíš zanechal, když se vrátil k Otci. Jiný Utěšitel; druhý On, který přichází, aby pokračoval a v každé době uskutečňoval dílo Krista-Krále v Církvi a ve světě.

Proto se Ježíš obětoval za nás Otci na kříži. Svatý Efrém Syrský, nazývaný harfou Ducha svatého, má k Nanebevstoupení tento překrásný hymnus: „Ty jsi obětí nebe i země,/ Obětovaný, někdy uctíváný.! Přišel jsi, aby ses stal obětí, /Vystoupil jsi jako jediná oběť,/ Vystoupil jsi, Pane, nesouc svou oběť sebou“ (*Různé hymny*, 18). To je oběť, která nám zasloužila Ducha. Když se Ježíš vrátil na nebesa, ukázal Otci své rány Beránka, obětovaného už od stvoření světa, jak říká *Apokalypsa*. A Otec, když vidí tato znamení jak šarlat rudě zbarvená, přijímá s dojetím Synovu modlitbu, jak tento řekl před utrpením: „Já budu prosit Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navždycky, Ducha pravdy, který bydlí u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky, zase k vám přijdu“ (*Jan 14,16ss*).

Milovaní, nikdy nebudeme sirotky, protože Ježíš, který vystoupil na nebesa, na nás patří s nekonečnou láskou a uvádí nás do nitra samotného Trojjediného Boha, jenž přichází, aby s námi a v nás přebýval.

Žijme v této niternosti, jako děti Otce, Kristovi bratři, chrámy Ducha svatého; mějme na paměti, že máme svou vlast v nebi: avšak s nohama pevně zakotvenýma na zemi, jak říkal bl. Jan XXIII., kde chceme všemi silami spolupracovat na šíření Božího království. Za chvíli se bude v antifoně k Magnificat zpívat: „Ó Králi slávy, jenž jsi dnes jako vítěz vystoupil nade všechna nebesa, nenechávej nás sirotky; pošli nám toho, jehož jsi slíbil, Ducha pravdy, aleluja“. Tato melodie bude naší odpovědí na Ježíšův příslib: „Nenechám vás sirotky!“ Ne, nikdy nezůstaneme sirotky. Ježíš, který vystoupil na nebesa, nám s Otcem posílá Ducha, který přichází, aby obnovil tvář země. Ano, **Nanebevstoupení a Letnice tvoří jednotu**, která k nám promlouvá o bezmezném Boží lásce. „Přijď Duchu svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky“.

+ Giovanni card. Coppe

Apoštolská cesta do Alžírska, Kamerunu, Angoly a Rovníkové Guineji

(generální audience papeže Lva XIV., náměstí sv. Petra, 29. dubna 2026)

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa! (Matouš 28,16–20)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno a vítejte!

Dnes bych chtěl pohovořit o apoštolské cestě, kterou jsem podnikl ve dnech 13. až 23. dubna a během níž jsem navštívil čtyři africké země: Alžírsko, Kamerun, Angolu a Rovníkovou Guineu.

Od začátku svého pontifikátu jsem pomýšlel na cestu do Afriky. Děkuji Pánu, že mi umožnil uskutečnit tuto cestu jako pastýř, abych se setkal s Božím lidem a mohl jej povzbudit; a také abych ji prožil jako poselství pokoje v historickém okamžiku poznamenaném válkami a závažným a častým porušováním mezinárodního práva. Chtěl bych vyjádřit co nejsrdčnější poděkování všem biskupům a občanským představitelům, kteří mne přijali, a všem, kdo spolupracovali na organizaci cesty.

Prozřetelnost chtěla, aby první zastávkou byla právě země, kde nacházíme místa spojená s životem svatého Augustina, tedy Alžírsko. Ocitl jsem se tak jednak u kořenů své duchovní identity a podruhé jsem dostal možnost překračovat a upevňovat mosty, které jsou velmi důležité pro dnešní svět a církve: most k mimořádně plodné epoše církevních otců; most k islámskému světu; most k africkému kontinentu.

V Alžírsku se mi dostalo nejen uctivého, ale i srdečného přijetí; měli jsme možnost hmatatelně zakusit a ukázat světu, že je možné žít společně jako bratři a sestry, i když vyznáváme různá náboženství, pokud se považujeme za děti téhož milosrdného Otce. Kromě toho byla cesta vhodnou příležitostí učit se od svatého Augustina: jeho životní zkušenost, jeho spisy a spiritualita z něj činí mistra v hledání Boha

a pravdy. Svědectví, které je dnes důležitější než kdy jindy pro křesťany a pro každého člověka.

V dalších třech zemích, které jsem navštívil, je naopak obyvatelstvo z velké většiny křesťanské, a ponořil jsem se tedy do atmosféry oslavy víry a vřelého přijetí, umocňovaného také typickým temperamentem Afričanů. Stejně jako moji předchůdci jsem i já zažil něco z toho, co prožíval Ježíš uprostřed zástupů v Galileji: Viděl, jak žízní a hladoví po spravedlnosti, a hlásal jim: „Blahoslavení chudí, blahoslavení tiší, blahoslavení tvůrci pokoje...“ a když poznal jejich víru, řekl: „Vy jste sůl země a světlo světa“ (srov. Mt 5,1-16).

Návštěva Kamerunu mi dovolila položit důraz na výzvu, abychom se společně angažovali pro smíření a mír, protože i tato země je bohužel poznamenána napětím a násilím. Jsem rád, že jsem se vydal do Bamendy v anglicky mluvící oblasti, kde jsem povzbuzoval ke společné práci pro mír. Kamerun bývá

nazýván „Afrikou v malém“, s ohledem na rozmanitost a bohatství jeho přírody a zdrojů. Můžeme však tento výraz chápat i v tom smyslu, že v Kamerunu nacházíme rovněž velké výzvy vlastní celému kontinentu: potřebu spravedlivého rozdělení bohatství; potřebu poskytnout prostor pro mladé lidi a překonat endemickou korupci; potřebu podporovat integrální a udržitelný rozvoj a čelit různým formám neokolonialismu skrze prozíravou mezinárodní spolupráci. Děkuji církvi v Kamerunu a celému kamerunskému národu, který mě přijal s velkou láskou, a modlím se, aby duch jednoty, který se projevil během mé návštěvy, zůstal živý a vedl budoucí rozhodnutí a činy.

Třetí etapou cesty byla Angola, velká země jižně od rovníku, s mnohasetletou křesťanskou tradicí spojenou s portugalskou kolonizací. Stejně jako mnoho jiných afrických zemí prošla Angola po získání nezávislosti bouřlivým obdobím, které v jejím případě provázela dlouhá krvavá občanská válka. V tyglíku těchto dějin Bůh vedl a očistil církev a stále více ji obracel ke službě evangelium, lidskému rozvoji, usmíření

a pokoji. Svobodná církev pro svobodný lid! V mariánské svatyni *Mamã Muxima* – což znamená „Matka srdce“ – jsem cítil tlukot srdce angolského národa. A během různých setkání mi působil radost pohled na mnoho řeholnic a řeholníků všech věkových kategorií, kteří jsou proroctvím Nebeského království uprostřed svého lidu; viděl jsem katechisty, kteří se zcela nasazují pro dobro svých společenství; viděl jsem tváře starých lidí, zvrásněné námahou a utrpením, ale vyzařující radost evangelia; viděl jsem ženy a muže

tančit v rytmu chvalozpěvů na vzkříšeného Pána, který je základem naděje, jež odolává zklamáním způsobeným ideologiemi a marnými sliby mocných.

Tato naděje vyžaduje konkrétní nasazení a Církev nese odpovědnost za to, aby skrze svědectví a odvážné hlásání Božího slova, byla uznávána práva pro všechny a podporovalo se jejich skutečné dodržování. V rozhovorech s angolskými občanskými představiteli, ale i s představiteli jiných zemí, jsem mohl ujistit o vůli katolické církve přispívat i nadále k této práci, zejména v oblasti zdravotnictví a školství.

Poslední zemí, kterou jsem navštívil, je Rovníková Guinea, [která si připomíná] 170 let od první evangelizace. S tradiční místní moudrostí a ve světle Kristově prošel guinejský lid událostmi svých dějin a v uplynulých dnech za přítomnosti papeže s velkým nadšením

znovu potvrdil svou vůli kráčet v jednotě vstříc budoucnosti plné naděje.

Nemohu zapomenout na to, co se událo ve věznici v Batě v Rovníkové Guineji: vězni z plných plic zpívali píseň díkůvzdání Bohu a papeži a prosili, abych se modlil „za jejich hříchy a jejich svobodu“. Nikdy jsem nic podobného nezažil. A pak se – za prudkého lijáku – pomodlili se mnou „Otče náš“. Právě znamení Božího

království! A za deště začalo rovněž velké setkání s mládeží na stadionu v Batě. Slavnost křesťanské radosti provázená dojemným svědectvím mladých lidí, kteří v evangeliu našli cestu ke svobodnému a zodpovědnému růstu. Tento svátek vyvrcholil eucharistickou slavností následujícího dne, která důstojně završila návštěvu v Rovníkové Guineji i celou apoštolskou cestu.

Drazí bratři a sestry, papežova návštěva je pro africké národy příležitostí, aby nechaly zaznít svůj hlas, aby vyjádřily radost z toho, že jsou Božím lidem, a naději na lepší budoucnost, v níž bude ctěna důstojnost každého a všech. Jsem šťasten, že jsem jim mohl dát tuto příležitost, a zároveň děkuji Pánu za to, co oni dali mně – nesmírné bohatství pro mé srdce a moji službu.

„Posláním církve je hlásat evangelium, kázat pokoj. Pokud mě někdo chce kritizovat za to, že hlásám evangelium, ať tak činí v pravdě.“

(papež Lev XIV. novinářům
při odjezdu z Castelgandolfa, 5.5.2026)

DOGMATICKÁ KONSTITUCE LUMEN GENTIUM

8. Církev, putující dějinami do nebeské vlasti

(generální audience papeže Lva XIV., náměstí sv. Petra 6. května 2026)

Potom se podívám, a hle – veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, odění bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu (vděčíme) našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“ (Zjevení 7,9-10)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno!

Při dnešním rozvažování nad částí VII. kapitoly Konstituce II. vatikánského koncilu o církvi, budeme rozjímat nad jednou z jejích charakteristických vlastností – nad jejím *eschatologickým rozměrem*. Církev totiž kráčí těmito pozemskými dějinami s jasnou orientací na konečný cíl, jímž je nebeská vlast. Jde o dimenzi zcela zásadní, která je však často opomíjena nebo bagatelizována, protože se příliš soustředíme na to, co je bezprostředně viditelné, a na konkrétnější dynamiku života křesťanské obce.

Církev je Boží lid putující dějinami, jehož veškeré působení směřuje k Božímu království (srov. *LG*, 9). Ježíš založil Církev právě tím, že zvěstoval toto Království lásky, spravedlnosti a pokoje (srov. *LG* 5). Jsme proto povoláni uvažovat o společenském a kosmickém rozměru spásy v Kristu a upírat svůj zrak k tomuto konečnému horizontu, abychom vše měřili a hodnotili v této perspektivě.

Církev svým životem v dějinách slouží vstupování Božího království do světa. Všem a vždy hlásá slova tohoto zaslíbení, přijímá jeho záruku ve slavení svátostí, zejména eucharistie, a uskutečňuje a prožívá jeho logiku ve vztazích lásky a služby. Kromě toho si je vědoma, že je místem a prostředkem, kde se sjednocení s Kristem uskutečňuje „nejtěsněji“ (*LG*, 48), a zároveň uznává, že spása může být Bohem v Duchu Svatém darována i mimo její viditelné hranice.

V tomto ohledu konstituce *Lumen gentium* formuluje jednu důležitou skutečnost: Církev je „všeobecnou svátostí spásy“ (*LG*, 48), a tedy znamením a nástrojem té plnosti života a pokoje, kterou Bůh přislíbil. Znamená to, že církev není dokonale identická s Božím královstvím, ale je jeho zárodkem a počátkem, neboť k jeho naplnění bude lidstvu a vesmíru darováno až na konci. Ti, kdo věří v Krista, proto kráčí v těmito pozemskými

dějiny, které se vyznačují zráním dobra, ale jsou také poznamenány nespravedlnostmi a utrpením, aniž by se cítili oklamání či zoufalí; žijí orientováni na zaslíbení, které obdrželi od „Toho, který činí vše nové“ (Zj 21,5). Církev tedy uskutečňuje své poslání mezi „již“ Božího království započatého v Ježíši a „ještě ne“ přislíbeného a očekávaného naplnění. Jako strážkyně naděje osvětluje cestu, je pověřena také úkolem vyslovovat jasná slova, aby odmítla vše, co život ničí a brání jeho rozvoji, a aby se postavila na stranu chudých, sdíraných, obětí násilí a války a všech těch, kdo trpí na těle i na duchu (srov. *Kompendium sociální nauky církve*, č. 159).

Jako znamení a svátost Království je Církev Božím lidem putujícím po zemi, který právě na základě konečného zaslíbení čte a interpretuje dynamiku dějin podle evangelia, odsuzuje zlo ve všech jeho podobách a zvěstuje slovy i skutky spásu, kterou Kristus chce uskutečnit pro celé lidstvo, a své Království spravedlnosti, lásky a míru.

Církev tedy nehlásá sama sebe; naopak, všechno v ní musí odkazovat ke spáse v Kristu.

V této perspektivě je Církev povolána pokorně uznat lidskou křehkost a pomíjivost svých institucí, které, ačkoli slouží Božímu království, mají podobu tohoto pomíjivého světa (srov. *LG*, 48). Žádná církevní instituce nemůže být absolutizována; naopak, protože žijí v dějinách a v čase, jsou povinny k neustálému obrácení, k obnově forem a reformě struktur, k neustálé regeneraci vztahů, aby mohly skutečně odpovídat svému poslání.

Do horizontu Božího království je třeba zahrnout také vztah mezi křesťany, kteří dnes plní své poslání, a těmi, kteří již ukončili svůj pozemský život a nacházejí se ve stavu očišťování nebo blaženosti. *Lumen gentium* prohlašuje, že všichni křesťané tvoří jedinou Církev, že existuje společenství a sdílení duchovních statků založené na sjednocení všech věřících s Kristem, *fraterna sollicitudo* mezi pozemskou a nebeskou Církví – společenství svatých, které prožíváme zejména v liturgii (srov. *LG*, 49–51). Když se modlíme za

zemřelé a kráčíme ve šlépějích těch, kdo žili před námi jako Ježíšovi učedníci, jsme rovněž my podpírání na cestě a připojujeme se k adoraci Boha: označení [pečetí] jediného Ducha a sjednocení v jediné liturgii, společně s těmi, kteří nás ve víře předešli chválíme a oslavujeme Nejsvětější Trojici.

Buďme vděční koncilním otcům, že nám připomněli tento tak důležitý a krásný rozměr křesťanství, a snažme se jej pěstovat ve svém životě.

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

11. KVĚTEN - SV. MAMERT

Narodil se kolem roku 400 ve Vienne v Galii (Francii). Vynikl ve vzdělání i zbožnosti. Před nástupem duchovní cesty byl prý ženatý a ovdověl. Za biskupa ve Vienne byl povolán roku 461. Měl rodného bratra Klaudiána, skladatele, který se věnoval církevní hudbě a stal se jeho pomocníkem. Mamert byl dobrým pastýřem duchovenstvu i všem věřícím. Využíval rad zkušených a byl horlivý. Ve Vienne postavil chrám sv. Ferreola a přenesl do něj ostatky tohoto mučedníka. Jednou se prý pro nedostatečný přehled a velkou horlivost dopustil chyby tím, že posvětil dijského biskupa, který spadal

pod arelatské arcibiskupství. V té věci se v Arelatě konalo zasedání duchovenstva, které se obrátilo na papeže Hilaria se stížností a ten pak Mamerta v r. 464 přísným dopisem napomenul. Arelatští ho vykreslili jako pánovitého a ctižadostivého, který přehlíží práva druhých, ale on k tomu mlčel, jsa rád, že se jednalo jen o nedopatření z nevědomosti. V době jeho působení se v Galii odehrávalo krvavé válčení, nastala neúroda a častěji docházelo k živelním pohromám včetně zemětřesení. Nastal hlad a objevoval se mor. Obyvatelé ve Vienne prožívali strach a jejich arcibiskup pozvedal ruce k modlitbě. Při slavnosti Vzkříšení, asi roku 469, dospělo do chrámu oznámení, že ve městě hoří. Věřící spěchali zachraňovat to, co lze vlastními silami zachránit. V chrámě zůstal Mamert a úpěnlivou prosbou k Bohu prosil o záchranu i toho ostatního. S pláčem a s pozdviženými rukama se obracel k Bohu jako kdysi Mojžíš za boje Izraelců s Amálekem (viz Ex 17,11). Je psáno, že vroucí modlitba Mamerta pronikla nebesa a jeho slzy uhasily požár, užaslý lid se vrátil a velikonoční bohoslužba pokračovala. Na jejím konci Mamert lidem připomenul evangelium "O vyslyšení proseb: Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno" (Mt 7,7). Po této příhodě či zkušenosti zavedl Mamert každoroční třídenní kající průvody a k nim složil z litanií, žalmů a modliteb zvláštní pobožnost. Průvody, pro které věřící nadchl, se konaly tři dny před nanebevstoupením Páně po celé viennské arcidiecézi a rozšířily se do sousedních zemí i do celé církve. Na konci VIII. století je zavedl Lev III. v Římě a ještě ve XX. století byly hojně konány i u nás k Božím mukám v polích jako tzv. Křížové dny, o nichž se prosilo za úrodu země a odvrácení pohrom. Dnes v dobách opakovaných záplav a dalších pohrom tato procesí hmatatelně chybí. A zemědělci, místo proseb o Boží pomoc, žádají za zničenou úrodu dotaci od státu. Odmítáním Boží pomoci je každý hřích. Pýcha, zabíjení, nenávisť, lakota, smilstvo a legalizace takových hříchů volá po výchovném Božím dopuštění. Kde se rozmnožuje

hřích, je třeba rozmnožit pokání, usilovat o smíření s Bohem. Proto lid Mamertovy arcidiecéze plakal, modlil se a veřejně na ulicích zpíval žalmy. Bůh se slitoval, odpouštěl a začal žehnat. Mamert zemřel na svém arcibiskupství asi ve věku 75 let, ale místo jeho hrobu dnes není známo.

12. KVĚTEN - SV. PANKRÁC

Narodil se prý v Synnadě ve Frýgii (území dnešního Turecka). V dětství osiřel a ujal se ho otcův bratr Dionysius. Tento strýc se stal jeho pečlivým vychovatelem. V Římě prý měl Pankrác nějaké dědictví, protože rodiče odtud pocházeli, a strýc předpokládal, že mu tam zajistí i lepší vzdělání. Ubytování našli údajně na Coeliu, jednom z římských vrchů a v sousedství místa, kde se scházeli křesťané s papežem Marcelinem. Oba projevíli zájem zjistit více o náboženství, které vychovává velmi dobré lidi a přitom je krutě stíháno. Této příležitosti se jim dostalo. Sám papež je prý seznámil s vírou v Krista, připravil na křest a tuto svátost jim udělil. Také jim z důvodů pronásledování doporučil odchod na venkov, ale k tomu nedošlo. Dionysius brzy zemřel a Pankrác se snažil svým zděděným majetkem křesťanům pomáhat, zvláště těm trpícím. Pak jako křesťan i on byl zatčen a předveden k soudu. Traduje se podání, že jeho výslechu se účastnil císař osobně, dle předpisu mu byli nezletilí provinilci představováni. Císař měl zájem na změně Pankrácova přesvědčení, poukazoval na bláhovost nechat se

svést křesťany, jejichž náboženství bude brzy zlikvidováno. Asi čtrnáctiletý Pankrác prý odpověděl: „Stal jsem se křesťanem z přesvědčení a zůstanu křesťanem až do smrti.“ Za odhodlanou odpověď tohoto znění císař nařídil stětí. Pohané žasli nad odvahou mladíka a prý říkali: „Hle i děti opovrhují bohy.“ Síla jeho přesvědčení je vybízela k úvaze o důvodech jeho víry. Pankrácův život skončil poblíž Aurelioovy silnice kolem roku 304. Jeho tělo zbožná paní Oktavilla tajně pohřbila asi na svém blízkém statku. Papež Symmachus kolem r. 500 nechal nad jeho hrobem postavit baziliku. K hrobu sv. Pankráce se váže legenda o krivopřísežníkovi, který u jeho hrobu přísahal a jemuž nejdříve ochrnula pravice a pak prý zemřel. Skutečností je, že Pankrác je uváděn jako ochránce zachování přísahy a přísahy v chrámu nad jeho hrobem jsou brány za obzvlášť posvátné. V Římě se také stalo zvykem, že novokřtěnci na Bílou sobotu odkládali své bílé šaty na jeho hrob a křestním slibem se veřejně hlásili ke Kristu. V Itálii začal být Pankrác uctíván jako patron mládeže a tato úcta se rozšířila i po Evropě. Ponejvíce je ale na něj upozorňováno jako na "ledového muže". Zobrazování v rytířské zbroji souvisí s jeho rytířskou odvahou, ale může souviset i přijetím Pavlovy výzvy: „Vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v

den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotové službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry... Přijměte také prilbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží“ (Ef 6,13-17). Tak stál také Pankrác před soudem pohana.

13. KVĚTEN - SV. SERVÁC

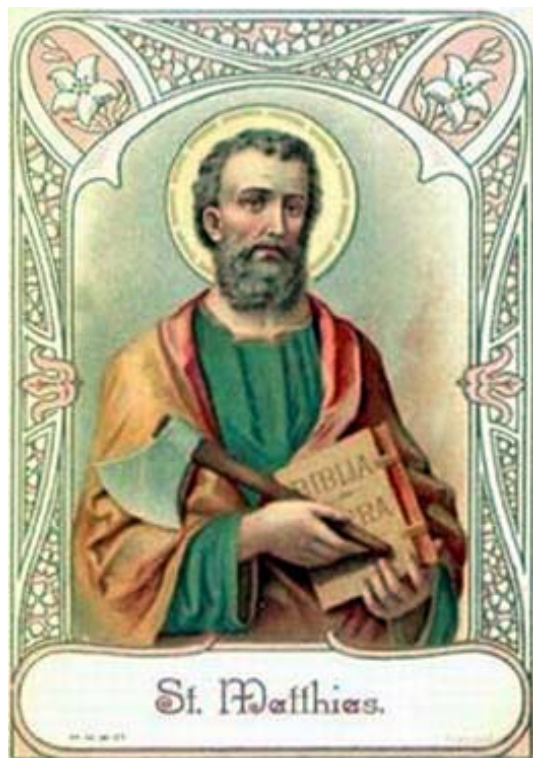
Pocházel pravděpodobně z Arménie. Zprvu žil světským životem a knězem se stal až později. V roce 335 se seznámil s Atanášem v Trevíru, který tam byl ve vyhnanství a stali se přáteli. Kolem roku 340 byl Servác jmenován biskupem v Tongernu v Belgii. Účastnil se četných synod, např. v Sardice (Sofii), v Thrácii po boku Atanáše (r. 343-344), v Rimini (r. 359). Na těchto synodách horlivě obhajoval katolickou víru proti Ariánům. Také byl řazen mezi nejtvrdší odpůrce arianismu. Národy střední a západní Evropy tou dobou trpěly divokými nájezdy pohanských Hunů. Biskup Servác předvídal hrozící nebezpečí i pro svou vlašnou diecézi. Své stádo stále napomínal k pokání a snažil se alespoň sám konat kající skutky a být co nejhorlivější v modlitbách za svou diecézi. Z toho důvodu konal také pouť do

Říma, chtěje na hrobech apoštolů vyprositi potřebné milosti pro svou diecézi. Legendární vyprávění o této pouti uvádí, že orel s rozpjatými křídly mu na této cestě při odpočinku poskytoval stín, a tak se dostal mezi jeho atributy. V Římě se po tři dny postil a setrval na Petrově hrobě, kde nakonec prý usnul a ve snu uviděl Petra, který ho upozornil na velkou hříšnost katolíků v Galii i v sousedních zemích, kde pro svou hříšnost budou vydáni v moc nepřátelských pohanů. Jemu samému bylo přislíbeno zemřít ještě před vpádem Hunů. Smutný se vrátil za svými svěřenci, aby jim oznámil hrozící trest a znovu je vyzval ke kajícímu životu. Pak odešel do Maastrichtu v Holandsku, kde chtěl být pohřben a předem si připravil hrob. Ten byl po jeho smrti oslaven divy a snad v roce 564 byl už nad ním vystavěn chrám a posvěcení nového, většího, je uváděno r. 1039. Ten stojí jako nejstarší v Holandsku a jediný nad hrobem světce v této zemi. V r. 1372 tam Karel IV. získal částku z ostatků pro svatovítský chrám v Praze.

14. KVĚTEN - SV. MATĚJ

Pocházel prý ze zbožné bohaté rodiny v Betlémě a toužil po příchodu Mesiáše. Dostal se mezi jeho 72 učedníků a chodil za ním od křtu u Jordánu. Po nanebevstoupení Pána Ježíše se učedníci sešli s jeho Matkou i dalšími ženami ke společné modlitbě.

Bylo pohromadě asi 120 lidí a Petr se ujal slova a připomenul, že se muselo splnit slovo Písma, kde Duch svatý už ústy Davidovými mluvil o Jidáši, a zopakoval, co se s ním stalo. Pak uvedl z Písma důvod, proč k nim mluví: "Jeho pověření ať převezme jiný" (Ž 109,8). V posvátné dvanáctce apoštolů, která se symbolicky vázala i k 12 kmenům Izraele, byla mezera po Jidášově zrádném odchodu. Proto navrhl Petr volbu náhradníka z těch, kteří s Ježíšem chodili od jeho křtu až po nanebevstoupení. Vybrali dva, Josefa zv. Barsabás a Matěje. Pak se modlili: "Ty, Pane, znáš srdce všech lidí; ukaž, koho z těch dvou sis vyvolil, aby převzal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš opustil a odešel tam, kam patří." Potom jim dali losy a los padl na Matěje; tak byl připojen k jedenácti apoštolům (Sk 1,24-26). Po seslání Ducha svatého odešel hlásat evangelium a svědčit o Kristově vzkříšení. Své působení začal v

Palestině a po jeho odchodu z této oblasti nemáme o něm další doložené zprávy a musíme se spokojit s tradicí předávanou ústně. Přes Malou Asii vedla jeho apoštolská cesta až prý mezi lidožrouty. Působil v severní Africe v Núbii a v Etiopii (Habeši). Podle sv. Jeronýma tam skončil svůj život. Místo dnes není zaručené. Vraťme se však ještě k jeho životu. Traduje se jako jeho heslo tento příkaz: „Podrobuj tělo umrtvováním, aby se Duch stal podobný Ukřižovanému.“ Klement Alexandrijský, teolog a církevní spisovatel ze 2.-3. století uvádí, ve svém díle Stromata tyto tři Matějovy výroky: „Obdivuj časné věci tak, abys v nich objevil Boží velikost.“ - „Duši vychováváme ve víře a v poznání tím, že bojujeme proti tělu, tvrdě s ním zacházíme a nedovolujeme mu žádný hříšný požitek.“ - „Když hřeší souseď vyvoleného, tehdy mívá hřích i vyvolený. Neboť kdyby se choval jak učí Slovo, i jeho souseď by se styděl hříšně žít!“ Podle tradice Matěj zemřel mučednickou smrtí, k níž bylo použito sekery. Někde se také mluví o předchozím kamenování. Biskup Agricus na počátku 4. století přinesl jeho ostatky do Trevíru jako dar císařovny Heleny. Na začátku druhého tisíciletí byly vyzvednuty. Lebka se dostala do relikviáře podoby busty do chrámu S. Maria Maggiore v Římě. Další relikviář je snad z té doby v Padově, kde je pohřben i sv. Lukáš, a původní zdobená schránka zůstala s ostatními ostatky v kostele sv. Matěje v Trevíru.

15. KVĚTEN - SV. IZIDOR

Narodil se kolem roku 1080 (někde údaj dřívější) v Madridu ve Španělsku. Dostal dobré základy křesťanské výchovy ve velmi chudé rodině. Nedostalo se mu sice školního vzdělání, ale obeznámení s náboženskými pravdami slovem i příkladem. Byl veden k pečlivému vykonávání povinností a k varování se hříchů. Rodiče ho naučili milovat Boha a dávat mu první místo v životě. Pracovat musel již od dětských let. Privydělával si nájemnou práci na poli. Brzy osiřel a zůstával u Jana Vera, který byl majitelem větších

pozemků. Isidorův den začínal modlitbou a byl jí protkán. Životopisy o něm uvádějí, že každý den chodíval na ranní mši svatou, jen se nezmiňují od kolika let. Pro jeho zbožnost a poctivé jednání měl v něj hospodář Vera větší důvěru než k ostatním. To vzbudilo závist u dalších pracovníků, kteří pak na něho žalovali, že ztrácí čas modlením a zanedbává práci. Dalo by se snad říci, že pro pořádek se šel hospodář přesvědčit, jak velké je Isidorovo zanedbávání práce, a i Acta Sanctorum popisují událost pomáhání andělů při orbě. Ano, uviděl ho před křížem pokleknout a nořit se do modlitby, jenže jak by se na něj mohl poctivý hospodář zlobit, když vzápětí uviděl u pluhu dva anděly mu pomáhat. Když došlo k obsazení Madridu mohamedánskými Almorávidy a docházelo k zajetím, mnoho lidí před nimi utíkalo a s nimi i Isidor. Nové pracovní místo hledal v Torrelaguně, kde se seznámil s Marií Toribie z

Cabezy, do níž se zamiloval. Isidor přijal nové povolání a svátostí manželství začal s Marií nový společný život. Je psáno, že vytvořili dobré a svaté manželství. O tom hovoří i pozdější skutečnost, že i Marie byla nakonec blahoslavená s památkou 9. 9. Byla velmi aktivní v prokazování dobra a ve štědrosti k chudým. Spolu měli jen jednoho syna, který jim však v dětském věku zemřel. Také v Torrelaguně pracoval Isidor v zemědělství a i tam se opakovaly pomluvy spolupracovníků. Nový pán nebyl velkomyslný a příliš zbožného dělníka podezřívá a vyžadoval od něj více jak od ostatních. Isidor s hrdinskou trpělivostí nějakou dobu snášel příkoří a nespravedlivému pánu nechával i ze svého. Podle životopisců Bůh nedovolil, aby tato zbožná rodina trpěla nedostatkem, a zázračným způsobem jim doplnil čeho potřebovali. Po čase Isidor uznal za rozumné vrátit se do Madridu kam se pak přestěhovali. Práci prý našel zase u jiného statkáře, který si ho od počátku vážil a důvěřoval mu. Ale i na novém místě se roznesly řeči, že Isidorova zbožnost je na úkor práce. Některé životopisy vkládají viditelnou pomoc andělů až sem, jinde je uváděn Isidorův rozhovor s nabídnutím záruky. Řekl prý: "Je pravda, že chodím před prací denně na mši svatou, ale tím zanedbávám práci, v níž jsem poctivý. Nebude-li úroda na těchto polích tak hojná, jako na polích sousedů, nahradím všechnu škodu." A v době žní se pak ukázalo, že úroda na jím obdělávaných polích byla větší než na jiných. Mezi Isidorovy dobré skutky se řadí také zbudování hluboké veřejné studny, kterou vykopal, aby pro unavené dělníky a pocestné získal vodu k občerstvení. Připomíná se také jeho ohled k potřebám zvířat a zimní péče o ptactvo. Pamatoval prý na Přísloví 12,10: "Spravedlivý cítí i se svým dobytčím". V kanonizační bule se o Isidorovi uvádí, že byl "milosrdný, pokorný, dobrý, skromný, trpělivý a především vynikal láskou, která je poutem veškeré dokonalosti." Dále je uvedeno, že "pracovitost a pokoru nepovažoval za nic ponižujícího, povolání vykonával poctivě, ale zanedbával při něm nikdy modlitby, úkony zbožnosti ani díla milosrdenství. Nikdy se neodebral na pole bez předchozí účasti na mši svaté a bez vroucí modlitby k Bohu a k Panně Marii. I kdyby byl sebevíce unaven, neporušil předepsaný půst. Bohu patřilo jeho tělo plnicí Boží příkazy, znavené prací s častým umrtvováním, a duch byl pozvednutý stále k Bohu... Pro chudé nelitoval ničeho.

Odpouštěl nepravosti těm, kteří mu sebrali i věci nutné k životu. Měl v úctě manželskou čistotu. Zachovával ji neporušenou. Také jiné ctnosti prakticoval v takovém stupni, že byl příkladem pro bližní, kteří viděli jeho dobré skutky a chválili Boha za jeho dobrotu." Jinými slovy, celý život žil k Boží cti a Boží chválou. Isidor byl původně pohřben na hřbitově sv. Ondřeje v Madridu, kde jej Bůh oslavil divy. Po čtyřiceti letech byl jeho hrob otevřen a jeho tělo i oděv byly zcela zachovalé. Ve slavnostním průvodu pak byly jeho ostatky přeneseny do chrámu sv. Ondřeje. Když král Filip III. při cestě z Lisabonu těžce onemocněl, takže lékaři se vzdali naděje na uzdravení, byly k němu přeneseny Isidorovy ostatky, načež se mu náhle vrátilo zdraví. Na jeho žádost papež Pavel V. 4. 6. 1619 blahořečením schválil Isidorovu úctu a v roce 1622 byla Řehořem XV. připravena kanonizace. Ke svatořečení Isidora prý došlo, ale na kanonizační bulu chyběl podpis. Novou bulu podepsal Benedikt III. 9. 6. 1724.

16. KVĚTEN - SV. JAN NEPOMUCKÝ

Narodil se v Pomuku poblíž Plzně kolem roku 1345 jako syn soudce, podle některých historiků se jednalo o starostu Pomuku. První vzdělání se mu dostalo v blízkém cisterciáckém klášteře a pak studoval na pražské Karlově universitě. Od roku 1370 vyhotovoval a podepisoval úřední listiny jako veřejný notář v kanceláři pražského arcibiskupa. Podepisoval se: "syn Welflína z Pomuku, klerik pražské diecéze, z císařské autority veřejný notář". V roce 1380 přijal kněžské svěcení a z generálního vikariátu odešel působit jako farář kostela sv. Havla na Starém městě. Současně pokračoval ve studiu církevního práva. V letech 1382-1387 studoval práva na universitě v Padově a dosáhl tam doktorátu. Po návratu do Prahy se stal kanovníkem kostela sv. Egidia (Jiljí) a později i vyšehradské kapituly. V té době se zhoršoval vztah mezi králem Václavem IV., který byl synem císaře Karla IV., a pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna. Václav IV. měl slabší morálku a podléhal náladám a intrikám bezcharakterních oblíbenců. Kvůli nim porušoval křesťanské zásady

i církevní předpisy, zatímco arcibiskup Jan z Jenštejna byl horlivý a církvi oddaný, usiloval odstraňovat právní nedostatky a bylo-li třeba vystupoval i proti králi. Proto ho opouštěli někteří spolupracovníci. Namísto generálního vikáře Kuneše z Třebovle jmenoval tento arcibiskup v září 1389 Jana z Pomuku, jehož charakter i věrnost církevní službě poznal v době jeho notářského působení. V následujícím roce se Jan stal i žateckým arcijáhmem se správou pěti děkanátů o 225 farách. K růstu napětí mezi arcibiskupem a králem na podzim 1392 přispělo chování králova oblíbeného podkomorníka (v úrovni

ministra financí) Zikmunda Holera, který svými bludy, násilnostmi a neposlušností vůči výzvě, tlumočené Janem z Pomuku a Mikulášem Puchníkem, si "vykoledoval" exkomunikaci. Byl vyloučen z církve, protože odpověděl výhrůžkami. Václav IV. se rozhodl omezit arcibiskupovu moc zřízením nového biskupství, které se snažil v Římě prosadit, a dostat tam na další stolec jemu vyhovujícího preláta. Za sídlo budoucího biskupství si vybral benediktinský klášter v Kladrubech, který chtěl s blížící se smrtí opata Racka zrušit, aby jeho majetek finančně zajistil nové biskupství. Když však počátkem roku 1393 opat zemřel, král Václav, užívaje si se svými oblíbenci kratochvíle na hradě Žebráku, se o tom nedozvěděl. A mniši si pospíšili se zvolením nového opata Olena a arcibiskup ohlásil lhůtu ke vznesení možných námitek. Ve vymezené době žádné podány nebyly, a tak už 10. 3. za přítomnosti svědků generální vikář Jan ve své kanceláři na arcibiskupském dvoře volbu potvrdil a tím byl zmařen králův plán. Když to král zjistil, zuřil a veřejně vyhrožoval smrtí zejména úředníkům arcibiskupa. Jan, když se to dozvěděl, odešel snad hned 15. 3. s Mikulášem Puchníkem na arcibiskupův hrad do Roudnice. Dne 19. 3. hledali už královi i arcibiskupovi rádci při společném setkání řešení situace. Došlo k dohodě o rehabilitaci Hulera, které se měli už ve čtvrtek 20. 3. ráno u Mostecké věže při levém břehu Vltavy zúčastnit v doprovodu arcibiskupa také Jan z Pomuku, Mikuláš Puchník, probošt Václav Knobloch a další. Na setkání s králem, s jeho rádci a ozbrojenci, arcibiskup krále požádal, aby nevěřil falešným zprávám namířeným proti královské vládě. Král začal nadávat a nařídil zatknutí nejbližších čtyř arcibiskupových spolupracovníků, tím schůzka skončila. Zbrojnoši odvedli zajatce do kapitulní síně pražského hradu. Tam král vyslechl profesora církevního práva a děkana kapituly Bohuslava z Krnova, přičemž mu rukojetí svého meče způsobil krvácející zranění v obličeji. Pak ostatní zajatce nechal odvést k výslechu na staroměstskou radnici. Zde osvobodil hofmajstra Něpra a ostatní tři dal odvést do mučírny soudního domu (č.p. 404 na rohu Můstku a Rytířské ul.). Tam nakonec propustil Knoblocha a po kratším mučení Mikuláše Puchníka, kteří napřed museli podepsat přísahu mlčenlivosti. Generální vikáři byli nataženi na skřípec a pálení loučemi na bocích. Zuřící král se soustředil na mučení Jana, kterému osobně loučí propálil bok. Od Jana se chtěl dozvědět více věcí, mimo jiné se traduje, že i to, z čeho se královna Žofie u něj zpovídala. Napovídají tomu i poměry mezi ní a králem. Když král byl na cestách či honech, mladá královna odháněla pocit opuštěnosti zábavami na Pražském hradě a s těmi souvisel i vznik pověstí o její nevěrnosti. Václav jí moc lásky neprojevoval, za nenormální se považuje, že ji nechtěl korunovat ani před tím, než se začalo připravovat jeho sesazení, a po jedenáct let jí nedovolil spravovat majetky patřící ke věnu české královny. Existuje důvěrný list z ledna 1391, v němž je salzburský arcibiskup Pilgrim informován nejen o Václavově vyjednávání možnosti manželství jeho bratra s aragonskou princeznou Janou, ale že by ji chtěl sám a tu kterou má (Žofii) by rád propustil. Už z toho je patrné, že hledal pro její propuštění důvody, a pro královny zájmy o jinou ženu je i více důkazů. Žofie zase snad od svatby měla důvěru v Jana, který zastával jednu z nejvyšších církevních funkcí, nebyl na straně krále a byl zkušený odborník i na církevní práva, mohl jí nejvíce pomoci, a tak zde je v pozadí další důvod Janova krutého mučení na skřípci. Při tzv. štosování, zavěšení vyslychaného za svázané ruce na zádech a natahování, došlo u Jana k vyvrácení pažní kosti v kloubu a k nalomení akromiálního výběžku pravé lopatky, jak bylo zjištěno na jeho ostatcích a potvrzeno odborníkem prof. MUDr. E. Vlčkem v roce 1993, při výzkumu ostatků povoleném kard. Tomáškem. Z průzkumu ostatků je potvrzeno i další zacházení s Janem a nález v jeho lebce. Také byl odhadnut jeho věk na 45-50 let.

Arcibiskupův vikář Jan za své mlčení zaplatil životem. Utrpěl rány pěstí a kopanci, vedené velkou silou do obličeje, až nakonec došlo ke krvácení do přední a střední jámy lebeční a k šoku. Horní čelist mu byla odlomena, rameno dolní čelisti nalomeno a lební spodina mnohonásobně rozlámána. Rozsah zranění vedl ke smrti před shozením do Vltavy. Tomu odpovídá i čas objevení jeho těla na hladině. Dne 20. 3. kolem 21. hodiny byl vhozen Jan do Vltavy a jeho tělo vyplavalo 17. 4., kdy ho rybáři uviděli v řece s pěti světly, hvězdám podobnými, kolem hlavy. Odtud jeho hvězdy mezi atributy, které kromě P. Marie nemá žádný další světec. Přechodně byl Jan pohřben v blízkém kostele sv. Kříže. 23. 4. 1393 se Jan z Jenštejna vypravil k papeži Bonifáci IX. se stížností na krále a v textu stížnosti už nazval Jana mučedníkem. Na Jana se vztahovalo, že nesměl být souzen, natož mučen světskou mocí, a navíc se ničím neprovinil. Schismatem oslabený papež však stížnost odložil ad acta, protože proti provinilému králi nemohl účinně zakročit. Ohledně Jana by se dalo uvést mnoho, ale není zde na vše prostor. K jeho příjmení Nepomucký se váže zdůvodnění, že chybným čtením latinského výrazu "DE POMUK" (Pomucký) se utvořilo "NEPOMUK" (Nepomucký). Kronikář Václav Hájek přispěl také ke zmatkům kolem roku úmrtí Jana Nepomuckého tím, že v rukopise o jeho utopení na pergamenové straně 383, kde byla někým před číslem připsaná jednička, četl jako rok úmrtí 1383. Podle toho pak Jan Nepomucký zemřel o 10 let dříve než mučedník Jan z Pomuku a oba měli být shozeni do Vltavy v místě, kde je v zábradlí Karlova mostu vsazený dvouramenný mosazný křížek. Janův hrob byl 15. 4. 1719 komisionálně otevřen a při prohlídce jeho ostatků vypadla z lebky organická hmota o velikosti lžice. Pět odborníků se shodlo na tom, že se na pohled jedná o jazyk. Při zkoumání této relikvie o šest let později při tříčtvrtěhodinovém vyjmutí hmota naběhla a zčervenala. Podobně při šetření posledním, kdy se moderními metodami zjistilo, že jde skutečně o hmotu patřící ke zkoumaným kostem, shodnou po stránce imunologické i sérologické. Šetření v elektronkovém mikroskopu ukázalo, že jde o suchou mozkovou tkáň a při zvlhnutí v r. 1725 došlo k oživení základní červenohnědé barvy i k částečnému nabobtnání. Mozková hmota pak byla znovu uložena do relikviáře, kde nadále zůstává ve tvaru jazyka. Jan Nepomucký byl blahorečen 31. 5. 1721 papežem Inocencem XIII. a kanonizován 19. 3. 1729 papežem Benediktem XIII. Přesto Hájkovy omyly, které na uznání svatosti Jana neměly vliv, zřejmě ještě dělaly starosti ustanovené komisi pro poslední revizi světců do nového martyrologia 2001.

17. KVĚTEN - SV. PASCHAL BAYLON

Narodil se v Torrehermose nedaleko Madridu 16. 5. 1540 o svatodušní neděli a jméno dostal podle tohoto svátku - Pascu de Pentecosta. Jako hoch velmi chudé rodiny se stal pastýřem namísto chození do školy. Na pastvu si však brával knížku a učil se podle rad kolemjdoucích. Nejraději pásal v blízkosti kaple. Podle legendy míval sebou na pastvě svůj přenosný oltářík a kamkoli s ovceři přišel, tam pro ně našel i pramen vody. A když mu ostatní záviděli, i pro ně prý vytryskla voda tam, kde zabodl svou hůl. Sami se ho však marně pokoušeli napodobit. V 17 letech Paschal poprvé uslyšel o františkánském řádu a byl jím nadšen proto, že sám hledal vnitřní život ve spojení s Bohem. Chvilu volna nejraději trávil v kostele. Marně ho zval hospodář do své přízně, nabízeje mu nevěstu i s

pěkným věnem. Paschal myslel na život v řádu a jak se mu naskytla možnost, odešel za hlasem nového povolání. Byl přitahován ponejvíce eucharistickou zbožností, ale i chudobou a prostotou. S přijetím do řádu to nebylo tak jednoduché, jak si představoval. Odebral se do Valencie, kde slyšel o klášteře v Loritě, ten se nacházel v Monfortu u Alicante na španělském pobřeží. Byl jim ale neznám, tak váhali, otáleli a zkoušeli opravdovost jeho zájmu. Po přijetí ve 24 letech jej učinili vrátným, žil životem podle evangelia a bylo to na něm vidět. Po noviciátu mu bylo nabídnuto studium teologie s vyhlídkou na kněžské svěcení, ale Paschal se ve své pokoře nepovažoval za osobu, která by byla vhodná k ucházení se o takovou důstojnost a zůstal raději laickým bratrem. Miloval modlitbu i půst a rád se obětoval za hříchy ostatních. Při své askezi mimo jiné spával i v řetězech. Po vrátném vystřídal službu almužníka, zahradníka a nakonec sakristiána. Všechny úkoly vždy plnil velmi pečlivě, ale služba u oltáře mu byla nejmilejší. Měl mimořádný vztah k eucharistii. Jako almužník se v každé vesnici snažil nejdříve navštívit Ježíše v kostele. Také po návratu do kláštera se mu šel nejdříve poklonit do kaple. Za nejdražší svátky měl Zelený čtvrtek a s ním související slavnost Božího Těla. Na oba dny se připravoval posty a skutky pokání. V roce 1576 byl představenými poslán do Paříže za generálem řádu. V té době ve Francii vládli nekatoličtí hugenoti a Paschal se ve svém hábitu dostal do riskantní situace, v níž osvědčil věrnost své víře, ale moc nechybělo, aby přišel o život. Hugenoti nevěřili ve skutečnou přítomnost Krista v eucharistii a v Orleansu na náměstí ho zadrželi s otázkou, zda věří nebo ne v reálnou přítomnost Krista v nejsvětější svátosti. Odpověděl okamžitě a rozhodně a svým "Věřím!" vzbudil velkou vlnu nevole a snad prý jen zázrakem hugenotům unikl. Po úspěšné cestě se vrátil do kláštera. Paschal se nechal vychovávat eucharistií k lásce. Již dříve žil tím, co v roce 1986 napsal Jan Pavel II., že "pravá úcta k eucharistii se stává školou aktivní lásky k bližnímu..." Podle Jana Pavla II. eucharistie vychovává tím, že ukazuje, jakou hodnotu má v očích Božích každý člověk, neboť Bůh se každému pod její způsobou dává. Pod vlivem Kristovy výchovy si Paschal stanovil tyto tři zásady: „Vůči Bohu je třeba mít srdce dítěte; vůči bližnímu srdce matky a za třetí vůči sobě mít srdce soudce.“ Také žil s darem vlitého poznání, i když sám nekázal; jeden z profesorů teologie o něm řekl, že z rozmluvy s ním se poučil více než od profesionálních kolegů. O pravdách víry dokázal totiž mluvit velmi srozumitelně, jasně a prostě. Zanechal také psané slovo, které při apoštolátu používal. Vedle textů mystického rázu je autorem i mnoha modliteb a básní s hlavním námětem eucharistie. Zemřel v klášteře Villarreal poblíž Valencie ve věku 52 let na Boží hod Svatodušní. U jeho hrobu se udály četné zázraky. Svatořečen byl po sto letech od smrti r. 1690 papežem Alexandrem VIII. Papež Lev XIII. ho 28. 11. 1897 ustanovil zvláštním patronem eucharistických kongresů a sdružení věnujících se úctě Nejsvětější svátosti. Ve španělské občanské válce r. 1936 byly jeho ostatky spáleny.

18. KVĚTEN - SV. JAN I.

Pocházel z Toskánska a byl synem Konstanciovým. Stal se arciknězem u sv. Jana v Lateráně a 13. 8. 523 byl zvolen papežem. V Římě obnovil kostel sv. Felixe a Adaukta u ostijské silnice. Postaral se o zavedení křesťanského letopočtu, datování historických událostí podle roku Kristova narození. Počáteční rok vypočítával mnich Dionys Malý a pozdějšími přepočty se zjistilo, že se zřejmě spletl o 4-7 let, že k narození Páně došlo dříve. Jan I. byl prvním papežem, který cestoval do Konstantinopole. K cestě ho přinutil stárnoucí ostrogotský král Teodorich vládnoucí nad Itálií, který chtěl, aby císař sídlící v Konstantinopoli zanechal všech akcí proti ariánům a dokonce aby se vrátili ti, kteří se z ariánů stali katolíky. Papež požadavky o ariánech odmítl, k dalším jednáním byl svolný. Král dal papeže posadit do lodi i s některými biskupy, včetně ravenského Eklesia a vznešeného

papežova doprovodu z Říma. V Konstantinopoli byl papež vítán lidem i duchovenstvem a císař Justin I., přijímaje ho jako Petrova nástupce, před ním klekl. Papež přednesl Teodorichovy požadavky, kromě těch, které se týkaly ariánů. O Velikonocích r. 525 sloužil latinsky slavnou mši svatou a korunoval císaře. Papeži byla všude dáována výrazná přednost i před patriarchou. Když se po Velikonocích papež vrátil do Itálie, jen vkročil do Ravenny, dal jej král Teodorich uvěznit a různě trýznit, mimo jiné i hlady. Papež asi již byl nemocen z cesty a sužování duševní i fyzické ho přemohlo, takže v dalším roce ve vězení v Ravenně zemřel. Pohřben byl před ravenskými hradbami. Při jeho pohřbu byl dle Maximiánových letopisů uzdraven jeden posedlý zlým duchem. Po smrti Teodoricha, který se stal nepřítelem Říma a všech katolíků, byly ostatky papeže Jana I. převezeny do svatopetrského chrámu a pohřbeny v jeho portiku. Na hrob byl dán nápis: "Velebníci Páně, padáš jako oběť Kristova. To je způsob, jakým si papežové vydobývají zaslíbení Božího."

19. KVĚTEN - SV. CELESTIN V.

Narodil se roku 1215 v Isernia na východě Abruzz v Itálii. Byl nejmladší z 11 dětí chudého rolníka Angeleria a Marie. Otec brzy zemřel, ale i přesto matka synovi umožnila studie, aby se mohl stát knězem. Vstoupil k benediktinům, ale z touhy po osamělém životě nakonec odešel do divoké pustiny murrnského pohoří nad Sulmonou. Tam Petr Morrone založil družinu poustevníků, které zprvu vedl k přísnému

odříkavému životu; částečně se prý zásadami přibližovali přísnějšímu směru Menších bratří a přívržencům Joachima di Fiore. Poustevnická družina kolem kněze Petra dosáhla církevního schválení jako nová větev benediktinského řádu s mimořádnou úctou k Duchu svatému. Když byl později zvolen papežem, byli jeho řeholníci po něm nazváni celestiny. Petr se dostavil na druhý lyonský koncil, protože se na něm jednalo o zrušení některých řádů, aby tam ten svůj s jeho pravidly obhájil v přítomnosti papeže Řehoře X. To se mu podařilo a papež opět schválil tento řád, který už měl údajně 16 klášterů. Petr, jako pokorný zakladatel, se v roce 1284 vzdal správy řádu, protože toužil po dokonalejší samotě. Ovšem i v odlehlých jeskyních ho prosebníci vyhledávali, načež se vrátil do původní poustevny na Murronské hoře. Ale zůstal tam jen 13 měsíců. Po Mikuláši IV. se kardinálové nemohli dohodnout na novém papeži po dva roky a tři měsíce. O ukončení volby se zasazovali sicilský král Karel se svým synem Karlem Martellem. Nakonec ostijský kard. Latinus navrhl poustevníka Petra Murronského, považovaného za světce. Návrh byl odsouhlasen a potvrzen kardinálskými pečeti 5. 7. a biskupové s ním odešli z Perugie do poustevny k Petrovi. Okénkem na ně vyhlédla postem vyhublá a vousem zarostlá tvář téměř 80letého poustevníka, kterého zvolili papežem. Hodnost po velkém zdráhání s obavami přijal. Už do Aquily vjížděl staříčkový papež v poustevnickém rouchu sedě na oslu, kterého vedl král sicilský s titulárním králem uherským. V Aquile byl tento nový papež Celestin V. posvěcen a korunován 29. 8. 1294. Mnoho věcí pak dělal na přání krále Karla, ať už to bylo svolání kardinálů do Neapole nebo pozdější volba 13 nových kardinálů, které si král přál. Celestin V. byl člověk prostý, pokorný, důvěřivý, který byl mužem Božím, ale nerozuměl světu. Dvorní život plný obřadnictví a prohnaných světáků, kteří plnili královský i papežský dvůr, to bylo něco, s čím poustevník Celestin V. nepočítal a neuměl se vypořádat. Rozdával plnými rukama a nechával se umluvit, i když se jednalo o různé výsady. V královské zahradě si z prken nechal postavit chatrč a uchýloval se do ní k rozjímání. Uvědomoval si své nedostatky, věk i potřeby úřadu a snad i to, že byl obklopen intrikami a oklamán těmi, kdo se rozhodli zneužít jeho prostotu. Pro svou nedostatečnou schopnost k řízení církevních záležitostí se rozhodl odejít z úřadu. Nejprve obnovil zákon Řehoře X. o konkláve při volbě papeže a to, že 9. den se mají kardinálové sejít na volebním místě a zůstat uzavřeni, dokud volba neskončí. Dále přidal výnos, že se papež smí vzdát svého úřadu. Pak oslovil svolané kardinály a oficiálně se zřekl své hodnosti, břemene i důstojnosti. Položil na zem tiáru, plášť, prsten a ostatní své odznaky a oblečen jen v rochetě předstoupil před kardinálská křesla. Bylo to 13. prosince, téhož roku, co byl zvolen. Když se lid o jeho rezignaci dozvěděl, byl zklamán a demonstroval. Nový papež Bonifác VIII. pak z obav před vzpourou lidu nedovolil Petru Celestinovi žít v poustevně, ale dal ho střežit na hradě Fumoně na východ od Říma. Celestin toto poslední trápení přijal s láskou a se slovy: „Chtěl jsem celu, tady ji mám.“ A v ní po 17 měsících zemřel ve věku 82 let. Prostý, pokorný poustevník zazářil na obloze církve a papežství, aby upozornil na potřebu pokory a kajivosti v době rozmařilosti a přepychu. Pohřben byl v bazilice Panny Marie z Collemaggia v abruzkém městě L'Aquila. Svatořečen byl v roce 1313 v Avignonu papežem Klementem V., ten jeho tělo dal převézt do kláštera jeho řádu v Kalmadiu u Akvily.

Ve městě Aquile, ležící v italských Abruzzách, se každoročně koná slavnostní obřad Odpuštění, plnomocných odpustků, které papež Celestin V. udělil všem věřícím v Krista na závěr dne své papežské korunovace. Pietro Angeleri – jak znělo jeho civilní jméno - předtím, než usedl na Petrův stolec, strávil dlouhá léta jako mnich, eremita, zvláště pak

v jedné jeskyni na hoře Morrone nad Sulmonou. Proto mu věřící začali říkat Pietro z Morrone. Po smrti papeže Mikuláše IV. (1294) osiřel Petrův stolec na více než dva roky, přičemž kardinálové nebyli s to zvolit jeho nástupce. Až 5. července 1294, konkláve shromážděné v Perugii, zvolilo Pietra Angeleriho, který přijal jméno Celestin V. Na oslím hřbetu se tedy Pietro odebral z pustevny sv. Honofria do Aquily, v doprovodu krále Karla II. z Anjou a jeho syna Karla I. Roberta. Slavnostní papežská korunovace se konala 29. srpna 1294 v bazilice Panny Marie na Collemaggio, kterou sám nechal zbudovat a posvětit v roce 1288. Na této korunovaci bylo kromě dvou králů, kardinálů a šlechty, přítomno i nesmírné množství lidí, jejichž počet, podle historických pramenů té doby, dosahoval 200.000. Tito pak dostali od papeže zcela mimořádný dar.

Těm, kdo se vyzpovídali a upřímně vykonali pokání, a od nešpor 28. srpna až do nešpor dne 29. srpna, svátku sv. Jana Křtitele, navštíví zbožně baziliku na Collemaggio, se udílí současně odpuštění hříchů a zproštění trestů.

Až do té doby se plnomocné odpustky udělovaly pouze křižákům, kteří se vydávali do Svaté země a poutníkům, kteří se ubírali do Porziunculy v Assisi. Tyto byly víceméně výsadou bohatých, kteří výměnou za značné almužny dostávali alespoň částečné odpuštění hříchů. V Aquile však dochází k udělení odpuštění každoročně a to i chudým a vyděděným. Celestinské odpuštění rovněž přispělo k nebývalému rozkvětu tohoto mladičkého města. 29. září pak byla vydána papežská bula *Inter Sanctorum solemnia* potvrzující udělení tohoto odpuštění. Bula byla svěřena civilním představitelům města, kteří jsou garanty jejího uchování, majíce rovněž právo na obřad jejího vyhlášení, jehož se církevní představitelé pouze účastní.

“Celestin, biskup, služebník služebníků Božích, všem věřícím v Krista, kteří uzi tento list, pozdrav a apoštolské požehnání. MEZI SLAVNOSTMI SVATÝCH, je třeba zahrnout mezi ty nejvýznamnější svátek svatého Jana Křtitele, neboť tento, přestože vzešel z lůna neplodné matky ve stáří, byl obdařen ctností a hojným pramenem svatých darů, byl rtem apoštolů, završil cyklus proroků, a oznámil přítomnost Krista na zemi, hlásáním Slova a obdivuhodnými náznaky zvěstoval onoho Krista, který byl světlem v mlhavém světě a ve tmách nevědomosti, jež zahalovaly zemi, kvůli čemuž Křtitel podstoupil slavné mučednictví, tajemně uložené kvůli nemravné ženě na základě úkolu, který jí byl svěřen. My, kteří v den stětí svatého Jana Křtitele v benediktinském kostele Panny Marie na Collemaggio v Aquile přijímáme na svou hlavu tiaru, si přejeme, aby tento světec byl uctíván s ještě větší vroucností skrze hymny, nábožné zpěvy a vroucí modlitby věřících. Aby tedy v tomto kostele byla slavnost svatého Jana povýšena zmíněnými obřady a slavena za hojného shromáždění Božího lidu, tím zbožněji a vroucněji tomu bude, když v tomto kostele vroucí prosby těch, kdo hledají Boha, naleznou poklady Církve, jež se skví duchovními dary, prospěšnými pro budoucí život, v síle milosrdenství všemohoucího Boha a z moci jeho apoštolů svatých Petra a Pavla, u příležitosti každoroční slavnosti, zbavujeme viny a trestu, jež jsou důsledkem hříchů spáchaných po křtu, ty, kdo po upřímné lítosti a zpovědi vejdou do kostela Panny Marie na Collemaggio od nešpor vigílie svátku Jana Křtitele až do nešpor bezprostředně po svátku následujících. Dáno v Aquile, 29. září v prvním roce našeho pontifikátu”.

20. KVĚTEN - SV. KLEMENT MARIA HOFBAUER

Narodil se 26. 12. 1751 v Tasovicích u Znojma jako deváté z dvanácti dětí a pokřtěn byl Jan. Otec Petr Pavel Dvořák pocházel z Mor. Budějovic a v Tasovicích převzal hospodářství a řeznictví. Matka Marie roz. Steerova ovdověla, když Janovi bylo šest a půl roku. Jan již v dětství začal toužit po kněžském povolání, ale na studie nebylo a chudá matka

ho dala v 15 letech do učení ke znojenskému pekaři Františku Dobšovi. Po vyučení pracoval v klášteře v Louce a zároveň po 4 roky navštěvoval gymnázium, které skončil ve 26 letech. Pak od roku 1779 pracoval ve Vídni jako pekařský tovaryš. Tam už pod jménem Hofbauer. Jeho mistr ho chtěl oženit se svou dcerou a předat mu živnost. Jan ale odešel se svým přítelem do Itálie, přitom navštívili Řím a v Tivoli poprosili o přijetí do tamní poustevny. Biskup Barnabas Chiarmonti (pozdější Pius VII.) jim předal poustevnický hábit o svátku Klementa z Ancyry 23. 1. 1783 a Jan Hofbauer přijal nové jméno Klement Maria. To jméno mu bylo připomínkou jak dne, tak i věrnosti k Matce Boží, kterou často vzýval. Touha po kněžství ho dovedla znovu do Vídně. Zase se pustil do práce v pekařství a přitom navštěvoval katechetický kurs. Pak vykonal nějakou službu třem bohatým šlechticům a ony mu finančně pomohly, že se mohl začít studiem připravovat na kněžství. Profesori teologické fakulty však byli osvícenci a Klement Maria záhy poznal, že se rozcházejí s čistou církevní naukou. Se svým spolužákem Tadeášem Hýblem proto studium přerušili a vydali se za zdrojem čisté nauky do Říma. Seznámili se tam s kongregací Nejsvětějšího Vykupitele - redemptoristy a stali se jejími členy. Řeholní sliby složili 19. 3. a o 9 dnů později 28. 3. 1785 byli vysvěceni na kněze. Po dokončeném vzdělání byli pak z kláštera Frosinone posláni do střední Evropy, aby rozšířili svou řeholní rodinu. Klement Maria si vybral za své působiště Varšavu, kde po setkání s biskupem Saluzzo mu byla svěřena správa kostela sv. Benona. Tam působil s velkou horlivostí 21 let a už v roce 1787 založil redemptoristický klášter, který byl prvním mimo území Itálie. Pak následovaly kláštery další a Klement Maria bděl nad nimi jako generální vikář řeholní společnosti. Vedle zakládání a vedení řeholních domů věnoval hlavní zájem pastoraci a jeho pobyt ve Varšavě lze označit za nepřetržitě lidové misie. S mladými různých národností rozvíjel nejen duchovní ale i sociálně charitativní činnost, takže od mnohých byl nazván apoštolem Varšavy. Určitý obraz jeho působení ukazuje nárůst sv. přijímání v kostele sv. Benona z dvou tisíc na více jak sto tisíc ročně. Klement Maria Hofbauer obrácení mnohých docílil prostřednictvím růžence. V ruce nosil malý růženec, který měl od papeže Pia VII., a když jej jednou ztratil, byl z toho velmi smutný. Ale našla ho jedna sestra a on jí s radostí řekl: "Pomohla jste mi v obrácení hříšníků, protože pokaždé, když jsem se pomodlil růženec za některého hříšníka, dosáhl jsem jeho obrácení." Také kajícíky prosil, aby mu pomáhali obracet hříšníky modlitbou mnoha růženců. Ujišťoval,

že růžencem vždy dosáhl požadovaného obrácení, i když se jednalo o hříšníky, kteří se vyhýbali svátostem třicet nebo čtyřicet let. A jeho tvář vždy zazářila, když mohl říci, že mu Pán dal další duši prostřednictvím růžence. Svými slovy také nabádal k vytrvalosti a dodával: "Viděl jsem mnohé bezbožníky umírat svatě a viděl jsem mnohé, kteří se zdáli být svatí, a zemřeli jako bezbožníci." Také doporučoval mluvit spíš s Bohem o hříšníkovi než s ním o Bohu. V květnu r. 1808 Napoleon, maje okupační vojska v Polsku, nařídil zlikvidování klášterů redemptoristů a vyhnání řeholníků. Následkem tohoto rozkazu byl Klement Maria i s dalšími řeholníky 17. 6. uvězněn a později vypovězen z Polska. Přišel znovu do Vídně a hned začal podobný apoštolát jako ve Varšavě. Policie ho však bedlivě sledovala, ale arcibiskup Hohenwart nad ním držel ochrannou ruku. První Klementovo působišťe bylo v minoritském kostele a od r. 1813 mu arcibiskup svěřil kostel sv. Voršily i s vedením řeholnic. Klement horlivě rozvíjel svůj apoštolát a měl velký vliv na prostý lid i studenty a intelektuály. Stal se rádcem některých biskupů, spisovatelů, umělců a konvertitů. Mnohé přivedl k duchovnímu povolání, zejména mezi redemptoristy. Přes významné osobnosti měl vliv i na řešení církevních otázek na Vídeňském kongresu (1814-15). Když zemřel, jeho pohřeb byl velkou manifestací úcty obyvatel Vídně. Pohřben byl na hřbitově Maria-Enzersdorf, odkud v roce 1862 byly jeho ostatky přeneseny do redemptoristického kostela Maria Stiegen. V roce 1888 byl blahorečen Lvem XIII. a v roce 1909 kanonizován Piem X.

21. KVĚTEN - SV. KRYŠTOF MAGALLANES A DRUHOVÉ

Je to nedávná stránka v dějinách Církve, kterou dnes otevíráme tímto latinskoamerickým světcem. Krvavá stránka: protože i ve hluboce katolickém Mexiku byli věřící po dlouhou dobu pronásledováni antiklerikálním státem a získali korunu mučednictví za vyznání víry v Krista Krále v letech 1915 až 1939, kdy byl stav Církve v Mexiku extrémně tíživý, zvláště poté, co 5. února 1917 vstoupila v platnost nová antiklerikální ústava, podepsaná prezidentem Donem Venusiano Carranzou: to vedlo k fázi násilného náboženského pronásledování. Mexický episkopát vyjádřil svůj jasný odpor k novému základnímu zákonu

národa, čímž vyvolal silnou reakci vlády. 31. července 1926, za předsednictví Dona Plutarca Eliase Callese, byly v Mexiku poprvé po 400 letech pozastaveny veřejné bohoslužby ve všech kostelech země a katolické duchovenstvo bylo vystaveno i tomu nejbrutálnějšímu násilí ze strany zednářských vlád. Byli vyhoštěni zahraniční kněží,

zavřeny církevní školy a některé dobročinné organizace. Mexičtí laici pak vytvořili organizaci, nazvanou Liga na obranu náboženské svobody, která hlásala: „Odsuzujeme válku, ale naše pošlapaná důstojnost a naše pronásledovaná víra nás nutí spěchat se bránit na stejném poli, na němž byl podniknut útok.“. Tak se rozhodli bránit svou náboženskou svobodu bez přímého zásahu duchovních, pomocí zbraní. Začala tak občanská válka, v Mexiku známější jako „movimiento cristero“. Toto hnutí tedy nebylo podporováno církevní hierarchií, ale světem laiků, kteří stále hledali podporu svých pastýřů, i když obecně duchovenstvo souhlasilo s výhradně podporou mírového odporu. Někteří kněží byli vůči hnutí nepřátelští, jiní opustili své farnosti, někteří z nich naopak aktivně podporovali hnutí a dokonce se účastnili bojů. Nakonec je však třeba říci, že raději dělali maximum pro péči o duše jim svěřeného stáda, přestože si byli dobře vědomi riskování svých životů. Mezi nimi Kryštof Magallanes. Narodil se v Totatiche v arcidiecézi Guadalajara dne 30. července 1869 jako syn Rafaela Magallanese Romera a María Clara Jara Sánchez. Byla to rolnická rodina. Od raného věku byl oddán Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Panně Marii Růžencové. V říjnu 1888 vstoupil v Guadalajare do semináře a ve třiceti letech byl vysvěcen na kněze. Zpočátku byl kaplanem ve škole umění a řemesel Svátého Ducha z Guadalajary a později byl jmenován farářem ve svém rodném městě Totatiche. Právě to, že byl velmi milován svými farníky a mnoha věřícími v regionu, vedlo k pronásledování federální armádou ve válce Cristeros. Otec Kryštof vynikal svou zbožností a poctivostí, odpoutaností od hmotných statků, vždy se snažil přispět ke zlepšení životní úrovně svých spoluobčanů. Jemu vděčí za zavedení zavlažovacího zemědělství v této oblasti prostřednictvím výstavby přehrady La Candelaria. Aby zvýšil materiální bohatství rodin, chopil se iniciativy na rozdělení půdy na periferii Totatiche. Byl velmi aktivní v evangelizaci domorodého obyvatelstva, Huicholů, s různými lidovými misemi, a přispěl tak také k opětovnému osídlení Azqueltánu, zničeného během povstání Manuela Lozady. Byl to kněz horlivý, prozíravý vůdce svých bratrů kněží a horlivý pastýř, oddaný lidskému a křesťanskému zraní svých věřících. Založil hospic pro sirotky a domov důchodců pro seniory „Útočiště Naší Paní“. V oblasti školství založil několik škol. Byl horlivým popularizátorem modlitby svatého růžence díky své oddanosti nejblahoslavenější Panně. Nejvíce mu záleželo na kněžských povoláních. Když pronásledovatelé Církve v roce 1916 zavřeli seminář v Guadalajare, nabídl se, že ve své farnosti založí seminář, který by chránil, vedl a vychovával budoucí kněze, což byla práce, která nesla ovoce. Tak se zrodil Pomocný seminář Panny Marie Guadalupské, mezi jehož studenty byli Agustín Caloca Cortés, který pak odešel spolu s ním, a jeho nástupce ve farnosti José Quezada Pilar Valdes. Podněcoval také rozvoj různých děl souvisejících s malířstvím, literaturou a hudbou v obci, včetně založení Městské hudební kapely v roce 1921. Když se i jeho farníci chopili zbraně na obranu svých náboženských práv, farář, muž míru, neměl chuť se k nim přidat, ve skutečnosti napsal do novin článek, v němž odmítl výzvu k násilí a připomněl, jak „ani Ježíš, ani apoštolové“ se k tomu neuchýlili. Ve skutečnosti věřil, že zbraněmi církve je spíše přesvědčení a přesvědčování slovem. Ráno 21. května 1927 se ho zmocnila skupina vojáků federální armády v čele s generálem Franciscem Goñim. Ten chtěl kněze obvinít z podpory povstání proti vládě v regionu, ale protože existovaly důkazy o opaku, musel ustoupit a obvinil ho z jiného „zločinu“: a zároveň připustil, že nebyl spojen s hnutím Cristeros. Prohlásil, že jediná skutečnost, že je knězem, ho činí spoluzodpovědným za povstání. 25. května 1927 byl Kryštof Magallanes zastřelen v Colotlánu v diecézi Zacatecas. Tváří v tvář katovi měl sílu utěšit mladého prefekta

semináře, svého společníka v mučednictví, otce Agustína Calocu, s nímž sdílel vězení, a řekl mu: „Neboj se, synu, jen chvíli a pak nebe.“ Potom se obrátil k vojákům a zvolal: „Umírám nevinný a prosím Boha, aby má krev sloužila ke smíru mých mexických bratrů.“ Smrt si pro oba kněze přišla krátce potom, co si navzájem dali svátostné znamení Božího milosrdenství prostřednictvím rozhrěšení. Dlouhý proces, který vedl k tomu, že byl Kryštof Magallanes uctíván jako svatý všeobecné církve, trval čtyřicet let. Diecézní vyšetřování mučednické smrti Božích služebníků Kryštofa Magallanese a 24 společníků začalo v Guadalajaře dne 22. srpna 1960. Dne 7. března 1992 pověřil papež svatý Jan Pavel II. Kongregaci pro kauzy svatých, aby vyhlásila dekret potvrzující jejich mučednickou smrt. „in odium fidei“, a poté přistoupit k jejich slavnostnímu blahorečení 22. listopadu téhož roku. Dne 28. června 1999 tentýž papež schválil zázrak připisovaný na přímluvu blahoslavených mučedníků a během Velkého jubilea dne 21. května 2000 přistoupil k jejich kanonizaci. Jejich památku zařadil také do všeobecného liturgického kalendáře právě na výročí jejich svatořečení. Martyrologium, které si obvykle připomíná každého svatého v den jeho zrození pro nebe, připomíná sv. Kryštofa Magallanese se svatým Augustinem Calocou 25. května. Ostatky svatého Kryštofa, které se nacházejí ve farním kostele Panny Marie Růžencové v jeho rodném městě, zůstávají nehynoucími svědky věčného vítězství Krista Krále nad světskými mocnostmi.

22. KVĚTEN – SV. RITA Z CASCIE

Rita se narodila kolem roku 1381 v Roccaporeně (Umbrie), vesnici patřící pod město Cascia, jako jediná dcera manželů Antonia Lotty a Amaty Ferry. Rodiče byli hluboce věřící. Při křtu, který jí byl udělen v Cascii, dostala jméno Markéta. Život svaté Rity byl plný mimořádných událostí a jedna z nich se odehrála už v útlém dětství. Když rodiče ponechali maličkou chvíli bez dozoru, protože pracovali na poli, slétl se kolem ní roj včel. Přestože včely maličkou dokonale pokryly, žádná z nich ji nebodla. A tu náhodou běžel kolem košíku do něhož byla Rita uložena nějaký rolník, který se zrovna poranil kosou na ruce, a spěchal, aby co nejdříve vyhledal ošetření. Když viděl včely, jak lítají kolem děvčátka, hned je začal odhánět. Jak tak mával rukama aby včely zahnal, zjistil ke svému

úžasu, že rána se zcela zahojila. Tradice nám vypráví, že Rita pocítila velmi záhy řeholní povolání, a že ji dokonce navštěvoval anděl z nebe, když se uchylovala do maličkého přístřešku, aby se tam modlila. Rita od dětství toužila po mnišském stavu. Rodiče, kteří už byli pokročilého věku, ji však ještě jako mladičkou (bylo jí 13 let) zasnoubili s Paolem Ferdinandem Mancinim, mužem, jenž byl znám svou neústupnou a tvrdou povahou.

Rodiče byli naopak podle tradice 'usmiřovateli v Kristu' v politických a rodových bojích mezi guelfy a ghibelliny. Rita, navyklá povinnosti neodporovat se tedy v 17-18 (1397-1398) provdala za mladého důstojníka, jenž velel posádce v Collegiacone. Z manželství se narodili dva synové, zřejmě dvojčata: Giangiacomo Antonio a Paolo Maria, kterým se dostalo veškeré mateřské lásky, něhy a péče. Svou vlídností a něžnou láskou, jakož i tolikerou trpělivostí, dokázala Rita proměňovat manželův charakter a činit jej vstřícnějším. Jejich manželský život však po osmnácti letech ukončila vražda manžela, k níž došlo uprostřed noci nedaleko Torre di Collegiacone, jen několik kilometrů od Roccaporeny. Velmi sklíčena krutou událostí hledala Rita útočiště a útěchu v modlitbě. Věrna Kristu a jeho evangeliu, naléhavě a vroucně se ve svých modlitbách obracela k Bohu také s prosbou za odpuštění vrahům svého manžela. Současně se však chopila úsilí o usmíření, počínaje u svých synů, kteří v duchu dobového smýšlení chápali jako svou povinnost pomstít smrt otce. Vše se zdálo marným. Rita pochopila, že synové se s odpuštěním nesmíří. Nechtěla dopustit, aby jejich ruce byly potřísněny krví msty, a prosila úpěnlivě Boha, aby jim v tom zabránil; modlila se, aby raději zemřeli, než aby se stali vrahy. A vskutku, oba zemřeli v mladistvém věku, ani ne rok po otcově smrti. Rita zůstala sama. Bylo jí něco přes třicet. Cítila, jak v jejím nitru znovu rozkvétá a dozrává touha jít za hlasem povolání, po němž už jako děvčátko tolik toužila. Poté, co uklidnila a usmířila rodiny, chtěla vstoupit do kláštera augustiniánek sv. Maří Magdalény v Casci. Jako vdova po zavražděném však byla třikrát odmítnuta. Legenda vypráví, že se Ritě podařilo překonat všechny závory a zavřené brány na přímluvu sv. Jana Křtitele, sv. Augustina a sv. Mikuláše Tolentinského, kteří jí pomohli uskutečnit přelet z „útesu“ až do konventu v Casci, způsobem pro ni nepochopitelným. Mnišky byly přesvědčeny, že jde o zázrak a když viděly její úsměv, přijaly ji do svého středu. V tomto klášteře Rita prožila 40 let v modlitbě a pokání. Zvláště lnula ke Kristovu utrpení. Její srdce bylo stále před Ukřižovaným. Bylo to na Velký pátek roku 1432. Rita se vrátila do konventu hluboce dojata poté co slyšela nějakého kazatele zaníceně promlouvat o Kristově umučení. Padla na kolena před křížem, který se dodnes uchovává v oratoři kláštera, a prosila Krista, aby ji dopřál alespoň nepatrnou účast na svém utrpení. Byla vyslyšena. Tajemným způsobem byla na čele poraněna trnem z Kristovy trnové koruny. Patnáct let - až do smrti v roce 1457 - ji tato rána působila nesmírné bolesti a současně hlubokou vnitřní radost, neboť měla účast na spasitelném utrpení božského Vykupitele - jenž je zdrojem pravého míru. Tato rána je na jejím neporušeném těle patrná dodnes. Rita se uchýlila do své cely a „nemluvila s nikým, než s Bohem“. Navíc nosila cilicium, které jí působilo bolest, podrobovala své tělo mnoha umrtvováním: až do konce svého života spala na zemi. Poslední léta jejího života provázela nemoc. Asi pět měsíců před smrtí, uprostřed zimy, když všude venku byl krutý mráz a vše pokrýval sníh, přišla ji navštívit jedna z příbuzných. Když se loučily, ptala se světice, co by si přála. Rita odpověděla, že by ráda růži ze své zahrady. Když se příbuzná vrátila do Roccaporeny, zašla skutečně do zahrádky. Tu ke svému velkému úžasu spatřila uprostřed sněhu nádherně rozkvetlou růži, vzala ji a odnesla Ritě. Tak se sv. Rita stala světicí „Trnu“ a „Růže“. Ještě než Rita zavřela oči naposled, měla vidění Ježíše a Panny Marie, kteří ji zvali do ráje. Jedna ze spolusester viděla její duši, jak vystupuje do nebe provázena anděly a současně se v tu chvíli samy od sebe rozezněly kostelní zvony, zatímco celý klášter se naplnil líbeznou vůní a z její cely vyzařovalo jasné světlo jak by do ní vstoupilo slunce. Psal se 22. květen roku 1447. Svátá

Rita byla beatifikována 180 let a kanonizována 453 let po své smrti. K slavnostní kanonizaci došlo 24. května 1900 a stala se tak první světící XX. století.

23. KVĚTEN - SV. JAN KŘTITEL DE ROSSI

Narodil se 22. 2. 1698 ve Voltaggiu v severní Itálii. Rodiče Karel a Františka ho vychovávali ke zbožnosti a Jan rád ministroval. Oblíbila si jej zámožná paní Marie Kambiosová, která po domluvě s rodiči si ho vzala do péče a zajistila mu vzdělání v Janově. Když mu bylo 13 let, otec zemřel a matka tehdy souhlasila s další nabídkou Janovy výchovy u příbuzného Vavřince de Rossi, který byl kanovníkem u Panny Marie Kosmedinské v Římě. V Římě se Jan nejprve věnoval studiu na jezuitské škole, kde vynikal v učení i ve ctnostech a také vstoupil do mariánské družiny. Ve své horlivosti se snažil do svých aktivit vtáhnout i kamarády. Přesvědčoval je ke vstupu do mariánského bratrstva, vodil je do kostelů i do nemocnic, kam chodil sloužit nemocným. Poukazoval jim na vzor sv. Aloise a podporoval u nich život modlitby. V horlivosti kajícího konal mnohé asketické skutky, až zřejmě přísností vůči sobě si přivodil onemocnění a delší čas nemohl navštěvovat výuku. Po uzdravení začal studium teologie u dominikánů v Římě. Kněžské svěcení přijal 8. 3. 1721. Zároveň učinil slib, že nepřijme žádnou církevní hodnost, nebude-li k tomu nucen poslušností. Po přijetí kněžství se Jan zaměřoval na chudé, zanedbané, nemocné na těle i na duši. Na veřejných prostranstvích svolával venkovany, kramáře i tuláky a vyučoval je náboženství. Také chodil mezi pastevce na staré římské forum (Forum Romanum) a i je vyučoval katechismu. V přijatém a obětovaném utrpení viděl velkou hodnotu, proto rád chodil mezi nemocné a o nemocnicích říkal, že jsou to vinice, kde zraje dobré ovoce. Sám trpěl epilepsií. Svě zděděné jmění prý věnoval na stavbu a vybavení nové nemocnice u sv. Aloise v Římě. Když se mu pro nemocné nedostávalo potřebného, šel pro ně i žebrot. Záleželo mu také na ubohých ženách a dívkách, které se toulávaly nocí, a najal pro ně dům. Kde jen mohl, prokazoval skutky tělesného i duchovního milosrdenství. Po smrti příbuzného Vavřince po něm chtěli, aby převzal jeho kanovníckou hodnost, což odmítal do té doby, než mu to nařídil zpovědník. I jako kanovník dál trávil hodně času v nemocnicích, na kazatelně a ve zpovědnici. S horlivostí pořádal misie a duchovní cvičení. Už jako bohoslovec začal být zván "apoštol mládeže" a jako kanovník "rybář lidí". Vynikal v úctě k Panně Marii a ctil ji každodenní pobožností. Ze svatých si k následování oblíbil sv. Filipa Neriho. Kanovníckého bytu se zřekl, aby mohl být kapitulou pronajímán, a sám po 9 let bydlel v ubohé kůlničce. Teprve až zeslábl byl přinucen přesídlit do kláštera sv. Trojice, kde bydlel pohromadě s dalšími kněžími. Měl prý podivuhodnou znalost lidských srdcí a některým hříšníkům připomínal ve zpovědi hříchy, kterých se dopustili před dlouhou dobou. Ve skutcích milosrdenství byl vytrvalý až do konce života a zemřel s pověstí svatosti. Jeho hrob je v římském kostele Nejsv. Trojice a svatořečen byl Lvem XIII. r. 1881.

24. KVĚTEN – PANNA MARIA, POMOCNICE KŘEŠŤANŮ

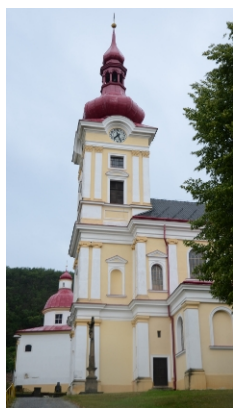
V roce 1212 obdržel sv. Dominik Guzmán od Panny Marie růženec jako odpověď na své prosby o pomoc v boji proti albigenským heretikům. Růženec se rozšířil jako účinná modlitba proti bludařům, proti neřestem ale také jako rozhodující zbraň proti Turkům v bitvě u Lepanta. Po vítězství nad muslimy u Poitiers (732) patří Lepanto (1571) a později Vídeň (1683) k rozhodujícím historickým událostem, které zastavily pronikání muslimů do Evropy. Ve všech těchto bitvách rozhodovala nejen statečnost křesťanských bojovníků, ale především zásah Boží moci. Námořní bitva u Lepanta byla součástí války o Kypr. 7. října 1571 se střetla turecká flotila s křesťanskou Svatou ligou, která spojovala námořní síly republiky Benátky, Španělského království, Papežského státu, republiky Janov a Savojského knížectví. Před nástupem Svaté ligy požehnal sv. Pius V. prapor, na kterém byl na rudém poli zobrazen Ukřižovaný mezi apoštoly Petrem a Pavlem. Standarta nesla také Konstantinovo

motto: V tomto znamení zvítězíš. Na admirálské lodi byl vztyčen obraz Panny Marie s nápisem *Sancta Maria, succurre miseris* (Svatá Maria, přispěj na pomoc ubohým). Velitelem křesťanské flotily byl don Jan Rakouský, nemanželský syn císaře Karla V. a nevlastní bratr panujícího Filipa II. Velitelskou loď provázela vlajková loď Sebastiana Veniera, benátského generála, vlajková loď Jeho Svatosti Marcantonio Colonna, papežského admirála, dále loď Hektora Spinoly, janovského kapitána a další. Flotila čítala 6 velitelských lodí a kolem 204 galér. Na jejich palubách bylo 36 tisíc bojovníků, žoldnéřů a námořníků. K nim se družilo na 30 tisíc veslařů. Vrchním velitelem tureckého loďstva byl Ali Paša. Na jeho lodi vlál zelený prapor, na kterém bylo umístěno zlatým písmem 28 900 nápisů ‚Alláh‘. Sv. Ludvík: „V nebi velí Maria andělům a svatým. Jako odměnu za její hlubokou pokoru dal jí Bůh moc, aby obsadila světců trůny, které opustili z pýchy odbojní andělé.“ Všechny milosti procházejí skrze Marii, jak učí velcí mariánští teologové, a protože svatý Pius V. byl papež mariánský a dominikánský, svěřil Nejsvětější Panně Marii zbraně a osud Západu a křesťanství vážně ohrožované islámem. Od těch dob se užívá pro Pannu Marii titul *Auxilium Christianorum*, Pomocnice křesťanů, titul, který, jak se zdá, nepochází přímo od papeže, ale od vracejících se vítězů, kteří ihned po bitvě putovali do Loreta, aby vzdali díky Panně Marii. Galejníci, kteří pádlovali vesly, byli propuštěni. Shromáždili se v Porto Recanati a vystoupili v procesí ke Svaté chýši, kde obětovali Panně Marii své řetězy, z nichž pak byla vytvořena ohrazení kolem oltářů a kaplí. Prapor flotily byl věnován Panně Marii v Gaetě, kde se dosud přechovává a čeká, kdy si ho vztyčí ve svých srdcích ti, kteří vyznávají pravou víru a chtějí bránit své křesťanské kořeny. Dnešní mariánský svátek vznikl roku 1814 a připomíná nám těžkou dobu zkoušek na začátku XIX. století. K té době se počítá odvlčení papeže Pia VI. z

Říma vojsky revoluční Francie a jeho smrt v zajetí 30. 1. 1800. Nebyl mu dopřán ani křesťanský pohřeb a nad jeho rakví se místo modliteb nesla slova o konci jedné éry, jejímž byl představitelem. Francie se spojenci se snažila, aby už nebyl žádný následovník. Ale pod rakouskou ochranou se sešlo konkláve v Benátkách a zvolilo dalšího Petrova nástupce, kterým byl Pius VII. Také tento papež byl zajat Napoleonem a vězněn od 6. 7. 1809 do března 1814. Pius VII. v té době svěřoval sebe i celou Církev do ochrany Panny Marie a ona ho neklamala. Z vděčnosti za návrat do Říma k hrobům apoštolů korunoval obraz Panny Marie a zavedl svátek „Panny Marie, Pomocnice křesťanů“. Slavení svátku bylo i pro budoucnost stanoveno na den slavného návratu Pia VII. do Říma. Don Bosco svěřil v roce 1862 D. Caglierovi, jednomu z prvních salesiánů: "Madona chce, abychom ji uctívali titulem Maria Pomocnice: časy jsou tak smutné, že potřebujeme, aby nám svatá Panna pomohla uchovat a hájit křesťanskou víru". Tento titul nebyl v Církvi nový: už v roce 1500 se s ním setkáváme v loretánských litaních. Úcta k Marii Pomocnici byla známá již v době sv. Pia V.. Už od roku 1684 existovalo v bavorském Mnichově arcibratrstvo Marie Pomocnice. Papež Pius VII. pak zavedl svátek Panny Marie Pomocnice a jeho datum stanovil na 24. květen, den svého návratu do Říma po osvobození z napoleonského vězení (1814). V roce 1868 don Bosco napsal: "Zkušenost osmnácti staletí nám dává poznat, že nejsvětější Panna Maria pokračuje z nebe s velkým úspěchem ve svém poslání Matky Církve a Pomocnice křesťanů, které začala na zemi".

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:
josef.benicek@seznam.cz**

PÁN BŮH ODPLAŤ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (3. 5. 2026)

**PUSTIMĚŘ: 3.400,-Kč; DRYSICE: 2.400,-Kč; PODIVICE: 1.350,-Kč; TOPOLANY: 450,-Kč
Pán Bůh zaplať vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti.**

SV. BONAVENTURA

LEGENDA MAIOR

VĚTŠÍ ŽIVOTOPIS SVATÉHO FRANTIŠKA
(1260-1262)

4. kapitola

*O prospěchu řádu pod jeho vedením
a potvrzení řehole dříve schválené*

František, spoléhající se na nebeskou milost a papežskou autoritu, vydal se odtud s velikou důvěrou na cestu ke společenskému údolí, aby Kristovo

evangelium prožíval i vyučoval. Cestou rozmlouval s druhy, jak by přijatou řeholi upřímně zachovávali, jak by kráčeli před Bohem ve svatosti a spravedlnosti, jak by sami prospívali v dobrém a jiným byli za příklad. Za této rozmluvy ušli několik mil, byli již zmořeni dlouhou námahou a hladoví, a tak se zastavili kdesi v pustině. A poněvadž neměli, odkud by si opatřili potřebnou stravu, přispěla jim ihned Boží prozřetelnost. Náhle se objevil člověk nesoucí v ruce chléb, dal jej Kristovým chudáčkům a hned zmizel. Nevěděli, odkud byl, nebo kam šel. Chudí bratři z toho poznali, že v bratrstvu Božího muže je při nich nebeská pomoc. Byli více občerstveni darem Boží štědrosti než tělesným pokrmem. Kromě toho byli naplněni Boží útěchou a pevně si stanovili i neodvolatelně stvrдили, že pro hlad ani pro žádné soužení od slibu svaté chudoby neustoupí.

Potom se vrátili se svatým úmyslem do společného údolí a začali rokovat, zda mají bydlet mezi lidmi, nebo odejít na osamělá místa. Avšak Kristův sluha František nedůvěřoval svému dŕmyslu ani dŕmyslu bratŕí a usilovnou modlitbou zkoumal, jaká je Boží vůle. Odpovědí nebeského zjevení byl osvícen a porozuměl, že je poslán od Pána k tomu, aby Kristu dobýval duše, které ďábel se snažil odcizit. Proto se rozhodl, že bude raději žít všem než sám sobě. Byl povzbuzován příkladem toho, který jediný za všechny zemřel.

Muž Boží se ubytoval s ostatními druhy v jakési opuštěné chatrči u města Assisi. Tam podle pravidla svaté chudoby žili v práci a nouzi. Dbali o to, aby se sytili spíše chleby slz, než krmili rozkoší. Bez přestání se tam oddávali svaté modlitbě. Snažili se Bohu přednášet nábožné prosby a chvály spíše myslí než ústy. Neměli ještě totiž církevní knihy, ze kterých by zpívali kanonické hodinky. Avšak místo používání těch knih rozjímalí ve dne v noci v knize Kristova kříže, na který neustále hleděli. Byli poučeni příkladem a slovy otcovými, který jim ustavičně kázal o Kristově kříži.

Když jej bratři žádali, aby je naučil modlit se, řekl: »Když se modlíte, říkejte: Otče náš... a Klaníme se tobě, Pane Ježíši Kriste, tady a ve všech tvých kostelích po celém světě, a dobrořečíme ti, neboť svým svatým křížem jsi vykoupil svět!«

Také je učil chválit Pána ve všem a pro každé stvoření, ctít zvláštní úctou kněze a pravou víru, jak svatá římská církev ji uchovává a učí, pevně věřit a upřímně vyznávat. Oni ve všem zachovávali naučení svatého Otce a u všech kostelů a křížů, jak zdaleka je zahlédli, podle daného pravidla se modlili a pokorně padali na tváře.

Zatímco bratři prodlévali na tom místě, šel svatý muž jednou v sobotu do Assisi, aby tam v neděli ráno kázal, jak bylo zvykem, v katedrálním chrámu. A když muž oddaný Bohu nocoval podle svého obyčeje v jakési chatrči v kanovnické zahradě a modlil se, tělesně vzdálený od synů, hle, asi o půlnoci, když někteří bratři odpočívali, někteří trvali na modlitbách, vjel dveřmi do domku ohnivý vůz podivuhodného jasu a třikrát přešel po jizbě sem a tam a na něm seděla světelná koule, jež měla podobu slunce a rozjasnila noc. Bdící užasli, spící se vzbudili a polekali. Vnitřní světlo, jež všichni vnímali, bylo pak větší než onen vnější jas: mocí toho zvláštního světla viděli druh druhu jasně do svědomí. Všichni svorně porozuměli, když navzájem si četli všechny věci v srdcích, že svatý Otec, tělem vzdálen,

duchem blízký, proměněný do takové podoby, ozářený nebeskými blesky a žářem rozplameněn v nadpřirozené moci zjevil se jim působením Páně na zářícím ohnivém voze, aby jako praví Izraelité šli za ním. Jako druhý Eliáš stal se řízením Božím vozem i vozatajem duchovních mužů. Opravdu nutno věřit, že Bůh na prosby Františka otevřel oči těmto prostým lidem, aby viděli veliké divy, podobně jako kdysi otevřel oči služebníkovi k pohledu na horu plnou koní a ohnivých vozů okolo Elizea.

Potom pastýř malého stáda – František – předcházen nebeskou milostí, dovedl těch dvanáct bratří k Panně Marii v Porciunkule, aby tam, kde zásluhami Boží Matky řád Menších bratří vznikl, její pomocí také rostl. Pověřen kázáním evangelia obcházel František města a tvrze a zvěstoval Boží království ne učenými slovy lidské moudrosti, ale mocí ducha. Těm, kteří jej pozorovali, zdálo se, že je člověkem jiného věku, protože byl myslí i tváří stále obrácen k nebi a snažil se všechny táhnout vzhůru. Na Kristově vinici začaly pučet pupeny šířící vůni Páně, rozvíjely se v líbezné květy a rodily hojné ovoce ctností.

Mnozí mužové a ženy zapálení žářem jeho kázání sloužili Pánu v manželské čistotě podle pravidla, jež přijali od Božího muže a zavazovali se novými zákony kajícího života. Kristův sluha uspořádal jejich život a nazval toto společenství řádem

Kajících bratří. Všem směřujícím k nebi je společná cesta pokání. Proto i tento stav přijímal kleriky i laiky, panny i manžele obojího pohlaví a získal si velkou zásluhu u Boha, jak se ukázalo mnohými zázraky, jež někteří z nich vykonali.

Obracele se také panny k ustavičnému panenství. Mezi nimi panna Bohu velmi milá, Klára, první sazenička, jako jarý, bělostný květ vydala vůni a zazářila jako hvězda nesmírného jasu. Nyní je oslavena v nebi a církev ji důstojně uctívá na zemi, neboť byla dcerou v Kristu svatého Otce, chudičkého Františka a matkou Chudých paní.

Mnozí také, nejen puzeni zbožností, ale také rozpálení touhou po Kristově dokonalosti, za nic považovali každou světskou marnost a následovali Františkových šlépějí. Den ze dne rostli a prospívali, a až do končin zemského okrsku se rozšířili. Svátá chudoba, kterou měli za všechny statky, je činila ochotnými k poslušnosti ve všem, silnými k práci a pohotovými k cestám. Protože neměli nic pozemského, nic nemilovali a nic se nebáli ztratit, byli všude v bezpečí a beze strachu, nerozptýleni žádnou starostí, živi bez zármutku a bez úzkosti očekávali zítřejší den a pozdní útok.

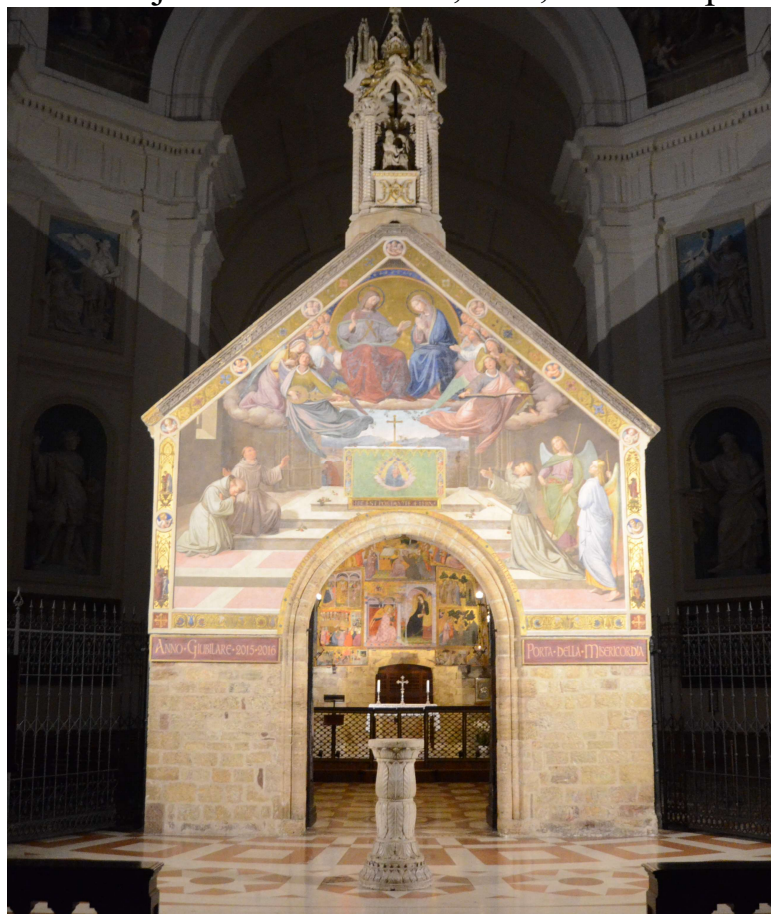
Mnoho potup jistě zakusili v různých končinách světa jako osoby opovržené a neznámé, ale láska ke Kristovu evangeliu je činila tak trpělivými, že dávali přednost zdržovat se raději tam, kde by trpěli protivenství na těle, než kde by se zdáli svatými a mohli se honosit světskou přízní. Ba i nedostatek zdál se jim nejplnější hojností, poněvadž podle mudrcovy rady si oblíbili místo velkých věcí ty nejmenší.

Když někteří z bratří přišli do končin nevěřících, stalo se, že jeden Saracén jim z útrpnosti nabízel peníze na potřebné živobytí. Když je nechtěli přijmout, podivil se ten člověk, protože viděl, že jsou nuzní. Nakonec pochopil, že se stali chudými z lásky k Bohu a nechtěli mít peníze. Zahořel k nim takovou láskou, že se nabídl poskytovat jim vše potřebné, dokud bude mít z čeho. Ó nedocenitelná vzácnosti chudoby! Její podivuhodnou mocí byla proměněna mysl sveřepého barbarství v tak něžnou útrpnost! Je tedy hrozným a ohavným hříchem, aby člověk křesťan šlapal po této vznešené perle, když ji tak poctil Saracén.

Toho času jeden řeholník z řádu křížových rytířů, jménem Morikus, strádal v nemocnici u Assisi těžkým a vleklým neduhem. Lékaři už ho odsoudili na smrt. Prostřednictvím poslů se obrátil na Božího muže a snažně ho prosil, aby se za něho přimluvil u Pána. Blažený Otec dobrotivě svolil, modlil se, a pak vzal střídu chleba, namočil ji do oleje lampy hořící před obrazem Panny Marie a poslal to jako lék po bratřích nemocnému. Řekl: »Doneste našemu bratru Morikovi tento lék! Moc Kristova mu nejen plně vrátí zdraví, ale také ho udělá silným bojovníkem a trvale ho připojí k našemu vojsku.« Jakmile nemocný okusil toho léku, připraveného z návodu Ducha svatého, vstal zdrav a nabyl od Boha takové svěžesti mysli i těla, že brzy vstoupil do řádu svatého muže. Chodil v jedné tunice, pod níž po dlouhou dobu nosil krunýř na holém těle, spokojoval se syrovými pokrmy, totiž zeleninou, luštěninami a ovocem, mnoho let neokusil chleba ani vína, a přece zůstával zdrav a silný.

Zatím rostly zásluhy ctností Kristových maličkých a vůně dobré pověsti rozlévající se široko daleko přitahovala mnohé lidi z různých končin světa k svatému Otcí, aby ho spatřili. Mezi nimi jeden skladatel vtipných písní, který byl za to korunován od císaře a byl nazýván králem veršů, umínil si navštívit Božího muže, jenž si tak málo vážil světských věcí. Když ho zastihl u tvrze San Severino, jak kázal v jednom klášteře, spočinula na něm ruka Páně a on viděl tohoto kazatele Kristova kříže Františka označeného dvěma meči, velmi zářícími, upravenými do podoby kříže. Jeden z nich směřoval od hlavy k nohám, druhý napříč od ruky přes prsa k druhé ruce. Ač neznal podle tváře Kristova sluhu, poznal ho ihned, když se mu zjevil takovým zázrakem. Užasl nad tím viděním a hned pojal lepší úmysly. Nakonec byl zasažen silou jeho slov, jakoby proklán mečem ducha, který vycházel z jeho úst. Úplně pohrdl světskými okázalostmi a přidal se k řeholi blaženého Otce. Když svatý muž viděl, že se dokonale obrátil od neklidu světa ke Kristovu pokoji, nazval ho bratrem Pacifikem, to je Pokojným.

Prospíval pak ve velké svatosti. Dříve, než se stal ministrem ve Francii (zastával tam jako první úřad ministra), zasloužil si opět vidět veliké písmeno Tau na Františkově těle. Toto písmeno zářilo různými barvami a kráslilo jeho tvář podivuhodnou sličností. To znamení totiž svatý muž velmi ctil a miloval, často je v řeči doporučoval a na lístcích, jež posílal, vlastní rukou psával, jako by celé jeho snažení směřovalo podle prorockého výroku k tomu, aby značil písmenem Tau čela mužů lkajících a truchlících, těch, kteří se opravdově obrátili ke Kristu.

Když časem přibýlo již značně bratří, začal je bedlivý pastýř svolávat na generální kapitolu k Svaté Marii do Porciunkuly, aby provázkem božského rozměřování v zemi chudoby každému z nich přidělil podíl poslušnosti. A ačkoliv tam byl nedostatek všeho potřebného a bratří se sešlo někdy až na pět tisíc, přece péčí Boží dobroty měli dostatek pokrmů, těšili se z tělesného zdraví a oplývali duchovní blažeností.

Provinciálních kapitul, na něž nemohl docházet osobně, zúčastňoval se v duchu pečlivým zajištěním správy, usilovnými modlitbami a mocným požehnáním, ač někdy podivuhodným působením Boží

moci se zjevoval i viditelně. Když výborný kazatel Antonín, který je slavným vyznavačem Krista, kázal na kapitule arelatské bratřím o nápisu kříže »Ježíš

Nazaretský, král židovský«, jeden bratr osvědčené ctnosti, jménem Monald, z Božího vnuknutí se ohlédl ke dveřím kapitulní síně a spatřil tělesnýma očima blaženého Františka ve vzduchu se vznášejícího, jak rukama jakoby na kříži rozpjatýma žehná bratřím. Všichni bratři pocítili plnost veliké a nezvyklé útěchy Ducha, že duch v nich vydával svědectví o pravé přítomnosti svatého Otce. Později to bylo dokázáno i vnějším svědectvím, nejen zřejmými známkami, ale též slovy svatého Otce. Třeba věřit, že moc všemohoucího Boha, jež svatého biskupa Ambrože přenesla k pohřbení těla svatého Martina, aby poctila svatého velekněze svatou službou, také svého sluhu Františka přemístila na kázání svého pravdomluvného hlasatele Antonína, aby schválil pravdivá slova, zejména o Kristově kříži, jehož byl nositelem a služebníkem.

Když pak se již rád rozšířil a on chystal životní pravidlo, jež kdysi schválil pan Inocenc, aby je navždy potvrdil jeho nástupce Honorius, byl poučen od Boha následujícím zjevením. Zdálo se mu, že sbíral ze země maličké drobtý chleba a měl je rozdávat mnoha hladovým bratřím kolem dokola. Když se obával rozdávat tak jemné drobečky, aby mu snad nevypadly mezi prsty, řekl mu hlas shůry: »Františku, udělej ze všech drobtů jednu hostii a dávej těm, kteří chtějí jíst!« Když to učinil, tu na těch, kteří ten dar nepřijímali zbožně nebo pohrdli přijatým, ukázala se hned znamení nákazy malomocenství. Boží muž to všechno vyprávěl druhům se slovy, že nechápe tajemství toho vidění. Avšak druhého dne, když se vytrvale modlil, uslyšel z nebe hlas: »Františku, drobtý včerejší noci jsou slova evangelia, hostií je řehole, malomocenství je nepravost.«

Když tedy chtěl řeholi obšírně složenou ze sebraných slov evangelia přepracovat do podoby stručnější a obsažnější, aby byla připravena ke schválení, jak mu to přikázalo vidění, vystoupil se dvěma druhy vedením Ducha svatého na jakousi horu. Tam se zdržoval v postu o chlebě a vodě a dal ji sepsat, jak mu v modlitbě Duch Boží vnukal. Při sestupování z hory svěřil ji svému vikáři. Ten mu po několika dnech řekl, že řeholi nedbalostí ztratil. Svatý muž se znovu odebral na to pusté místo a tam ji podle předešlého způsobu ihned zase složil, jako by z úst Božích přijímal její slova. Pak od výše jmenovaného papeže Honorio, osmého roku jeho papežství, obdržel potvrzení, jak si přál.

Horlivě nabádal bratry k jejímu zachovávaní. Privil, že do ní nevložil nic podle vlastního rozumu, ale že všechno dal tak napsat, jak mu od Boha bylo zjeveno. A

aby to bylo ještě potvrzeno svědectvím Božím, za několik dní mu byly vtisknuty

jizvy Pána Ježíše prstem živého Boha, jako bula svrchovaného velekněze Krista na potvrzení řehole a doporučení jejího původce, jak bude níže na příslušném místě vypsáno, až pojednáme o jeho ctnostech.

5. kapitola

O přísnosti jeho života a jak ve stvoření nacházel útěchu

Když tedy viděl Boží muž František, že jeho příkladem jsou přemnozí rozněcováni k nesení Kristova kříže, sám jako dobrý vůdce Kristova vojska se také rozněcoval, aby dovršením nezdolné ctnosti dospěl k palmě vítězství. Připomínal si totiž apoštolova slova: »Ti, kteří jsou Kristovi, ukřižovali své tělo s neřestmi a žádostmi.« Aby na svém těle nesl brnění kříže, krotil smyslové choutky takovou strohou kázní, že stěží přijímal, co bylo nezbytné k uchování přirozenosti. Říkával, že je nesnadnou věcí vyhovět potřebě těla a neposlouchat přitom náklonnosti smyslů. Proto v období, kdy byl zdrav, stěží si dopřával vařené pokrmy, a když je zřídka připustil, kořenil si je buď popelem, nebo chuť a vůni přilitím vody co nejvíce rozptyloval. Co říci o pití, když stěží si dopřál doušek vody, prahnul-li palčivou žízni. Nalézal pro sebe i tužší způsoby zdrženlivosti a denně více prospíval v kázní. I když už dosahoval vrcholu dokonalosti, přece jako by teprve začínal, vymýšlel vždy něco nového na trýznění těla, aby trestal chtíče.

Když však vycházel ven, přizpůsoboval se kvůli slovu evangelia v požívání pokrmů těm, u nichž byl hostem. Po návratu zase přísně zachovával přísnou skromnost a zdrženlivost. Stále se jevil přísným k sobě a vlídným vůči bližním, byl poddán Kristovu evangeliu a poskytoval tak vzdělávající příklad nejen zdrženlivostí, ale i jídlem. Zmořeným údům byla lůžkem obyčejně holá zem a často spal vsedě s hlavou opřenou o dřevo nebo kámen. Byl spokojen s jedním chudým šatem a sloužil Pánu v zimě a nahotě.

Když se ho někdy tázali, jak v rouše tak tenkém odolá tuhým zimním mrazům, odpověděl v horoucnosti ducha: »Kdybychom byli oblečeni v nitru, kdybychom planuli touhou po nebeské vlasti, snadno bychom snesli tuto vnější zimu.« Štítil se měkkého roucha, miloval drsnost a poukazoval na to, že svatý Jan Křtitel byl proto ústy Božími pochválen. Když někdy cítil, že darované roucho je jemné, našil zesponu provázky, neboť říkal, že ne v chatrčích chudiny, ale v palácích knížat je třeba podle slov Pravdy hledat měkkosti. Poznal ze zkušenosti, že strohost zastrahuje zlé duchy, že jemné a měkké věci je posilňují a povzbuzují k pokušením.

Když jednu noc kvůli nemoci hlavy a očí proti svému zvyku měl pod hlavou podloženou podušku z peří, zlý duch vlezl do ní, až do jitřní hodiny různým způsobem ho znepokojoval a odtrhoval od usilovné, svaté modlitby. František zavolal druha a dal podušku s ďáblem vynést daleko za celu. Ale když bratr vyšel s poduškou z cely, ztratil sílu i vládu ve všech údech. Teprve až na zavolání svatého Otce, který to poznal duchem, vrátila se úplně dřívější síla těla i srdce.

Strohý v kázni sám sebe střežil a co nejvíce pečoval o zachování čistoty těla i duše. Proto na počátku svého obrácení v zimní době často se ponořoval do jámy plné ledu, aby si dokonale podrobil svého domácího nepřítele a uchoval bělostné roucho nevinnosti od zápalu hříšné rozkoše. Říkal, že je nepoměrně snesitelnější pro duchovního muže trpět na těle velikou mrazivostí, než jen maličko pocítit žár tělesné náruživosti v mysli.

Když jednou v noci na sarthianské poušti v poustevničce se modlil, starý nepřítel třikrát na něj zavolal: »Františku, Františku, Františku!« Když se ptal, co si přeje, lstivě řekl: »Není na světě hříšníka, kterému by Bůh neodpustil, když se obrátí, ale kdokoli sám se usmrtí krutým pokáním, nedojde milosrdenství na věky!« Boží muž hned zjevením poznal nepřítelovu šalbu, jak zaútočil, aby ho svedl k vražnosti. Ukázalo se to na následujícím účinku. Hned nato totiž dýchnutím toho, jehož dech rozžhavuje uhlí, zachvátilo ho těžké pokušení tělesné. Milovník cudnosti předem je poznal, svlékl ze sebe roucho a provazem začal silně mrskat tělo se slovy: »Hle, bratře osle, tak ti to patří, tak se musíš podrobovat důtkám. Roucho slouží řádu, nese na sobě znak svatosti, nemravovi není dovoleno ji ukrást, chceš-li někam jít, jdi si!« Pak v podivuhodném zápalu ducha otevřel celu a vyběhl ven do zahrady a zabořil se tělem dosud obnaženým do sněhové závěje. Začal pak utvářet ze sněhu plnými hrstmi sedm hrud, postavil je před sebe a takto mluvil sám k sobě: »Hle, tato větší je tvá žena, tyto čtyři jsou dva synové a dvě dcery, a ostatní dvě sluha a služka, které potřebuješ. Pospěš si tedy, ať všechny oblékneš, neboť hynou zimou. Jestliže tě však tíží mnohonásobná starost, služ bedlivě jedinému Bohu!« Tu pokušitel přemožen hned se vytratil a svatý muž s vítězstvím se vrátil do cely, neboť zatímco za trest krutě křehl zevně, vnitřní žár rozkoše tak uhasil, že později nikdy něco takového necítil. Jeden bratr, který tehdy prodléval na modlitbách, viděl to všechno za jasného měsíce, a když se Boží muž dozvěděl, že tomu všemu přihlížel, vyjevil mu postup pokušení a přikázal mu, aby nikomu nevyzrazoval, co viděl, dokud bude na živu.

František učil, že je třeba nejen umrtvovat neřesti těla a krotit to, co je vyvolává, ale také se svrchovanou bedlivostí dávat pozor na vnější smysly, jimiž smrt vchází k duši. Prikazoval pilně se varovat důvěrností se ženami, rozmluv a pohledů, jež mnohé přivedly k pádu. Říkal, že jimi mdlý duch bývá často zlomen a silný oslaben. Člověk s nimi se stýkající – jak řekl – ledaže by to byl muž nejosvědčenější, uchrání se mravní zkázy tak snadno, jako člověk chodící v ohni si nespálí chodidla, jak dosvědčuje Písmo. A sám tak odvracel oči, aby neviděly takových marností, že téměř žádnou ženu nerozeznal podle tváře, jak se někdy druhu přiznal. Domníval se, že není bezpečné vtiskovat si jejich podoby do nitra, poněvadž mohou buď znovu vznítit ohýnek zkroceného těla, nebo poskvřnit lesk cudné mysli. Tvrdil, že nemá ceny rozmluva se ženami vyjma zpovědi a kratičkého poučení, jak to prospívá spasení a patří to k dobrým mravům. »O jakých věcech,« říkal, »má jednat řeholník se ženou kromě toho, když žádá zbožnou prosbou svátosti pokání nebo rady k lepšímu životu? Když se domníváme, že jsme v bezpečí, méně se varujeme nepřítele a ďábel, když se mu podaří, aby na člověku ulpěl alespoň vlasek z něho, přičiní se už, že rychle naroste v břevno.«

O zahálce učil, že je třeba vyhybat se jí co nejuvilovněji jako bahnisku všech zlých myšlenek. Názorně ukazoval, jak je třeba vzpurné a líné tělo neustálým kázněním a plodnými pracemi krotit. Proto své tělo nazýval bratrem oslem, neboť prý na ně třeba nakládat namáhavá břemena, často je důtkami bít a hrubým obrokem krmit. A když viděl, že někdo je lenivý a toulavý, že chce jíst ovoce práce jiných, usoudil, že je třeba ho nazývat bratrem mouchou. Vždyť takový nic dobrého nedělá, ale dobré věci kazí, a tak se stává pro všechny ohavným a odporným. Proto jednou řekl: »Chci, aby moji bratři pracovali a cvičili se, aby snad oddávající se zahálce netěkali srdcem i jazykem po nedovolených věcech.«

Také chtěl, aby bratři zachovávali evangelní mlčení, aby totiž po všechen čas se bedlivě zdržovali každého prázdného slova, protože v den soudu budou z něho vydávat počet. A když přistihl některého bratra, že si navyká prázdné řeči, ostře ho káral. Říkal, že skromná mlčenlivost je stráží čistého srdce a velkou ctností. Vždyť se říká v Písmu, že smrt i život jsou v rukou jazyka ne tak pro chuť, ale pro řeč.

Ale ačkoli velmi důrazně nabádal bratry ke strohému životu, přece se mu nelíbila přísnost železná, která se neoblékla do niterné vroucnosti a není zlahodněna solí moudrosti. Když totiž jedné noci kterýsi bratr z přílišné zdrženlivosti trpěl ukrutným hladem a zmítal se, protože nemohl usnout, něžný pastýř František poznal, že jeho ovci hrozí nebezpečí. Zavolal tedy bratra, podal mu chleba a aby ho zbavil ostychu, začal první jíst a jeho přívětivě k jídlu pobízel. Bratr odložil stud, pojedl a nadměru se radoval, že prozíravou útrpností svého pastýře unikl škodě na zdraví, a ještě se nemálo povzbudil jeho dobrým příkladem. Příštího dne Boží muž svolal bratry, vyprávěl jim, co se přihodilo v noci, a připojil moudré napomenutí: »Bratři, ať je vám příkladem ne pokrm, ale láska!« Také je učil následovat rozumnosti jako vůdkyně ctností; ne takové, k jaké radí tělo, ale již učil Kristus, jehož přesvatý život je názorným příkladem dokonalosti.

Člověk podléhající slabosti těla nemůže však dokonale následovat neposkvrněného ukřižovaného Beránka, aniž by se někdy neposkvrnil nějakou nepravostí. Proto dával bratřím osvědčené ponaučení, aby ti, kteří opravdově usilují o dokonalý život, denně se očišťovali proudy slz. Ačkoliv již sám vydobyl podivuhodné čistoty srdce i těla, přesto neustával přívaly slz stále omývat oči duše, nic nedbaje na ztrátu tělesného zraku. Neustálým pláčem si totiž způsobil oční neduh a lékař mu radil, aby se zdržoval pláče, nechce-li oslepnout. Ale svatý muž odpověděl: »Bratře lékaři, nesluší se z lásky ke zraku, který máme společný s mouchami, odmítat návštěvy věčného světla, a to ani dost málo, neboť ne duch pro tělo, ale tělo pro ducha přijalo dobrodiní světla.« A raději by byl ztratil světlo tělesného zraku, než aby potlačoval vroucnost ducha a bránil slzám, kterými se očišťuje vnitřní zrak, aby mohl vidět Boha.

Když mu jednou lékaři radili a bratři mu snažně domlouvali, aby si nechal vypálit jakousi ránu, Boží muž pokorně přivolil v přesvědčení, že mu to bude ke zdraví i že to bude bolestné. Povoláný ranhojič přišel a vložil železný nástroj do ohně, aby jej rozžhavlil k vypalování. Tu Kristův sluha posiloval tělo, které se již chvělo hrůzou, a začal mluvit k ohni jako k příteli: »Milý bratře ohni, nad ostatní stvořené věci

jedinečně krásný, Nejvyšší tě stvořil mocným, krásným a užitečným! Buď ke mně v této chvíli dobrotivý a vyhoj mne! Prosím velikého Pána, který tě stvořil, aby mi zvlažil tvou horkost, až budeš silně pálit mé tělo, abych to snesl.« Když dokončil modlitbu, udělal znamení kříže proti železnému nástroji rozžhavenému ohněm a už byl bez bázně. Syčící železo se hluboko vnořilo do jemného masa a bylo taženo od ucha až k obočí. Svatý muž sám řekl bratřím o bolestivosti ohně: »Chvalte Nejvyššího, neboť vám pravdivě říkám, že jsem necítil palčivosti ohně ani žádnou bolest v těle.« A obrátil se na lékaře: »Není-li maso dobře vypáleno, přitiskni znovu!« Zkušený lékař se podivil, že v slaboučkém těle je tak mocná síla ducha, a nazval to božským zázrakem: »Bratři, říkám vám, dnes jsem viděl podivuhodné věci!«

František totiž dospěl k takové čistotě, že tělo s duchem a duch s Bohem se shodovaly v úžasném souladu. Stalo se Božím řízením, že stvoření sloužilo svému Tvůrci a poddávalo se podivuhodně jeho vůli a přikázání.

Jindy zase na poušti svatého Urbana, když Boží sluha se těžce rozstonal, cítil již, jak mu ubývá přirozených sil. Přál si číšku vína, ale řekli mu, že nemají, kam by pro ně došli. On přikázal, aby přinesli vodu, požehnal ji znamením kříže, a hned se čistá voda stala výborným vínem. Co neposkytla nuzota pustiny, to mohla dát čistota svatého muže. Když vína ochutnal, nabyl hned takové svěžesti, že obnova zdraví i novost chuti nadpřirozeně obnovily nápoj i pijícího, že se dvojím svěděním potvrdilo dokonalé svlečení starého člověka ve Františkovi a oblečení nového.

Ale nejenom tvorové sloužili po vůli Božímu sluhovi, nýbrž i Stvořitelova prozřetelnost mu všude po libosti vycházela vstříc. Když jednou byl tělesně postižen mnoha nemocemi současně a byl by rád pro útěchu ducha slyšel nějakou hudbu – ale ohled na slušnost a dobrou pověst nedovoloval, aby mu posloužili lidští hudebníci – sestoupili andělé, aby splnili přání svatého muže. Jedné noci, když bděl a rozjímal o Pánu, zazněla náhle harfa podivuhodné harmoničnosti a velmi líbezné melodie. Nebylo nikoho vidět, ale z přebíhání zvuku sem tam dalo se poznat přecházení harfeníka. František upnul ducha k Bohu a přeslanká píseň mu poskytla takovou lahodnost, že se viděl na jiném světě. Nebylo to utajeno bratřím z jeho okolí, neboť často podle určitých známek poznávali, že ho Pán navštěvuje hojnou mimořádnou útěchou, kterou nemohl nijak skrýt.

Jindy opět cestoval muž Boží s bratrem průvodcem kvůli kázání mezi Lombardií a Markou Trevízskou. U řeky Pádu je překvapila čirá noční tma. Kvůli tmě, vodě a bažinám stala se další cesta velice nebezpečnou. Proto řekl průvodce svatému muži: »Modli se, Otče, abychom byli vysvobozeni z hrozícího nebezpečí!« Muž Boží odpověděl s velikou důvěrou: »Bůh je dosti mocný, líbí-li se to jeho sladkosti, aby rozehnal mrákotu tmy a dopřál nám dobrodiní světla.« Sotva to odpověděl, hle, nebeskou mocí se kolem nich ihned rozzářilo takové světlo, že zatímco jiní měli tmavou noc, oni v jasném světle viděli nejen cestu, ale i mnoho věcí kolem dokola. Vedením toho světla byli řízeni tělesně a posilňováni duchovně. Urazili veliký kus cesty, zpívali Bohu chvalozpěv a bezpečně přišli k útulku.

Považ, jak velikou čistotou a mocí vynikal tento muž, když jeho vůlí oheň zchlazuje svou palčivost, voda proměňuje chuť, andělská melodie poskytuje útěchu a božské světlo vedení. A tak posvěceným smyslům svatého muže všechen řád světa zjevně slouží.

6. kapitola

O jeho pokoře a poslušnosti a o tom, jak Bůh ochotně plnil jeho přání

Ozdoba a strážkyně všech ctností – pokora – naplnila Božího muže v hojné míře. Podle svého mínění a úsudku byl jen hříšníkem, ačkoliv doopravdy byl zrcadlem a odleskem veškeré svatosti. Na pokoře se snažil sám sebe budovat, jako moudrý stavitel nejdříve položil základ. Naučil se tomu od Krista. Říkal, že proto Boží Syn sestoupil z výsosti Otcova lůna do hlubin našeho opovržení, aby vyučoval pokoře jak příkladem, tak slovem jako Pán i Mistr. Jako Kristův učedník snažil se nebýt ničím jak ve svých vlastních očích, tak v očích jiných, neboť si pamatoval, že nejvyšší Učitel řekl: »Co je vznešené u lidí, je ohavností u Boha.« Ale také říkával: »Jakou cenu má člověk v Božích očích, jen takovou cenu má skutečně a nic více.« Proto pokládal za pošetilé chlubit se lidskou přízní, radoval se z potupy a rmoutil se nad chválou. Raději slýchal, když se o něm mluvilo potupně, než když byl chválen, protože věděl, že hana přispívá k nápravě, chvála pohání k pádu. Když jej často lidé chválili pro zásluhy svatosti, přikazoval některému bratru, aby naopak pronášel slova potupy a lidem je vtiskoval do sluchu. Když ten bratr, ač nerad, nazýval jej hlupákem, nádeníkem a darmošlapem, rozveseloval se v mysli i na tváři a odpovídal: »Požehnej tobě Hospodin, nejmilejší, že pravdu nejpravdivější mluvíš. Takové věci sluší slyšet synu Petra Bernardona.«

Aby se pak před ostatními co nejvíce ponížil, nešetřil pro sebe ostudou a na kázání přede vším lidem vyjevoval své chyby. Kdysi se přihodilo, že těžce onemocněl a poněkud povolil v přísné zdrženlivosti, aby se uzdravil. A když se jakž takž zotavil, jako pravý tupitel sama sebe rozohnil se k odporu vůči vlastnímu tělu: »Nesluší se, aby mne lid považoval za zdrženlivého a abych já naopak tajně popřával tělu občerstvení.« Vzchopil se zapálen duchem svaté pokory, na náměstí města Assisi svolal lid a slavně vešel do hlavního chrámu s mnoha bratřími, které s sebou přivedl. Uvázal si kolem krku provaz a dal se před očima všech do půli těla svlečen táhnout až ke kameni, na nějž bývali posazováni zločinci, již měli být trestáni. Tam se posadil, ačkoliv měl zimnici, byl sláb, a ač byl tuhý mráz. S velikou svěžestí ducha kázal a všem posluchačům dokazoval, že není hoden úcty jako duchovní člověk, ale spíše pohrdání jako člověk tělesný a žrout. Ti, kteří se sešli a přihlíželi tak neobyčejnému divadlu, divili se, ač znali již přísnost jeho života. Byli v srdci pohnuti a prohlašovali takovou pokoru spíše za hodnou podivu než následování. Spíše se to zdálo být jakýmsi znamením na způsob prorockého podobenství než příkladem. Ale přesto to bylo poučení o dokonalé pokoře, kterou prospívá Kristův následovník, aby opovrhoval pomíjející chválou, potlačoval vypínavost chlouby a zavrhoval prolhanost lstivé přetvářky.

Mnoho podobného ještě učinil, aby navenek se stal jakoby pohozenou nádobou a v nitru měl ducha posvěcení.

Snažil se Hospodinovy dary skrývat v tajnosti srdce a nechtěl vyjevit ke chvále, co by mohlo být příčinou k pádu. Často, když jej mnozí blahoslavili, říkával: »Mohl bych ještě mít syny a dcery, nechvalte toho, kdo ještě nezvítězil. Nikomu nenáleží chvála, je-li jeho konec dosud nejistý.« Tak odpovídal těm, kdo jej chválili, sobě pak říkal: »Kdyby byl Nejvyšší udělil tolik milostí lotru, byl by vděčnější než ty, Františku!« Bratřím říkával často: »Z toho všeho, co hříšník může, ať nikdo sám sobě nelahodí falešným uspokojením! Hříšník se může postit, modlit, plakat a tělo své trýznit, avšak jedno nemůže: totiž být svému Pánu věren. Je tedy třeba chlubit se tím, vzdáváme-li Pánu chválu, která mu náleží, přičítáme-li věrně jemu, cokoliv dává, a sloužíme-li mu věrně.«

Tento evangelní kupec hleděl různými způsoby vytěžit z času a všechnu pozemskou časnost proměnit v zásluhu. Nechtěl vládnout, jako spíše být poddán, ne poroučet, jako spíše poslouchat. Proto se zřekl úřadu generála a prosil o kvardiána, jehož vůli by se ve všem podroboval. Neboť tak – tvrdil – svatá poslušnost rodívá hojné ovoce a těm, kteří podkládají šíje jejímu jhu, neuplyne ani chvilka času bez zisku. Proto i bratru, s nímž chodíval, vždycky sliboval a zachovával poslušnost. Kdysi řekl druhům: »Mezi jinými milostmi, které mi udělila Boží dobrota, dostalo se mi té, že tak pilně poslouchám novice před hodinou přijatého, je-li mi dán za kvardiána, jako nejstaršího a nejváženějšího bratra.« Říkával: »Podřízený ať nevidí v představeném pouhého člověka, ale toho, z lásky k němuž je poddán. Čím totiž je představený opovrženější, tím více se líbí pokora poslušnosti.«

A když se ho jednou tázali, koho třeba považovat za opravdu poslušného, předložil jim jako příklad podobenství o mrtvole. Řekl: »Vezmi bezduché tělo a polož, kde chceš, uvidíš, že se neprotiví, aby se s ním hýbalo, nereptá proti položení, nedovolává se puštění. Posadí-li se na trůn, bude hledět ne vzhůru, ale dolů, obleče-li se do purpuru, bude dvakrát bledší. Tak i ten je opravdově poslušný, kdo nezkoumá, proč jím hýbají, nedbá, kam jej postavili, nenaléhá, aby byl přeložen, když je povýšen do úřadu, zachovává navykrou pokoru a je-li více ctěn, přičítá si větší nehodnost.«

Jednou řekl svému druhu: »Nezdá se mi, že bych byl Menším bratrem, nebudu-li vnitřně v takovém stavu, jak právě vyličím. Jako představený bratří půjdu na kapitolu, budu kázat a napomínat bratry a nakonec se proti mně ozvou: Nehodíš se k nám, neboť jsi neučený, nevýmluvný, hloupý prostáček. Nakonec mě vyženou s hanbou a všichni mě potupí. Říkám ti: nevyslechnu-li tato slova bez proměny tváře, se stejnou radostí myslí a týmž úmyslem svatosti jako předtím, nejsem v žádném případě Menším bratrem.«

A dodal: »V úřadě představeného se skrývá pád, ve chvále svržení, v pokoře podřízeného je však zisk duše. Proč tedy hledáme více nebezpečí než zisk, když jsme přijali čas, abychom získávali?«

Z této příčiny František jako vzor pokory chtěl, aby jeho bratři byli nazýváni Menšími a představení jeho řádu aby se jmenovali ministři – služebníci. To proto, aby pojmenování bylo ve shodě s evangeliem, které slíbil zachovávat, a také z toho důvodu, aby již samotný název poskytoval jeho učedníkům naučení, že přišli do školy pokorného Krista, aby si pokoru osvojili. Ježíš Kristus, učitel pokory, řekl totiž, aby své učedníky vychoval k dokonalé pokoře: »Kdokoliv chce mezi vámi být větším, ať je vaším služebníkem.«

A když se ho ptal pan kardinál ostijský, zástupce a zvláštní ochránce řádu Menších bratří, který později, jak mu svatý muž předpověděl, byl povýšen k důstojnosti nejvyššího velekněžství a nazýval se Řehoř Devátý, zda se mu líbí, že jeho bratři jsou vyznamenáváni církevními hodnostmi, odpověděl: »Pane, moji bratři se proto nazývají Menšími, aby se neodvažovali být většími. Chcete-li, aby přinášeli v církvi Boží ovoce, uchovejte je ve stavu jejich povolání a nedopusťte, aby vystupovali k úřadům církevních představených!«

Na sobě samém i na podřízených si vážil pokory nad všechnu ostatní ctnost; Bůh, milovník pokorných, ho uznával za hodného tím vyšší důstojnosti. To ukázalo nebeské vidění jednomu bratru, muži vynikajícímu ctností a zbožností. Když totiž doprovázel Božího muže a spolu s ním se vroucně modlil v jednom opuštěném kostele, přišel do vytržení a uviděl mezi mnoha trůny v nebi jeden honosnější než ostatní, ozdobený drahým kamením a zářící slávou. Podivil se sám u sebe nádheře tak vysokého trůnu a usilovně začal zkoumat v mysli, kdo asi má být na něj povýšen. Mezitím uslyšel hlas: »Tento trůn byl jednoho z padlých andělů a nyní je připraven pokornému Františkovi.« Potom přišel bratr z vytržení při modlitbě k sobě a když viděl, že blažený muž vychází, šel jako obyčejně za ním. Ubírali se cestou a hovořili spolu o Bohu. Ten bratr nezapomněl na své vidění a doléhal na něho otázkou, co sám o sobě myslí. Pokorný sluha Kristův mu odpověděl: »Zdá se mi, že jsem největší z hříšníků.« Když mu bratr namítl, že toto nemůže při dobrém svědomí říci ani myslit, dodal: »Kdyby Kristus provázel nevím jak velikého zločince tak velikým milosrdenstvím, soudím doopravdy, že by byl Bohu mnohem vděčnější než já.« Bratr se tak přesvědčil o pravdivosti vidění, jež spatřil, když vyslechl vyznání tak podivuhodné pokory. Podle svědectví svatého evangelia poznal, že právě pokorný bývá povýšen na výsost slávy, z níž je svržen pyšný.

Jindy zase, když se František modlil v opuštěném kostele v provincii Massa u Kasalské hory, poznal duchem, že tam zůstaly ostatky svatých. Se zármutkem pozoroval, že již dlouhý čas jsou zbaveny příslušné úcty. Proto přikázal bratřím, aby je uctivě donesli na jiné místo. Byl však povinností odvolán jinam. Odešel od nich, synové zapomněli na Otcovo přikázání a opomenutím zmařili zásluhu poslušnosti. Jednoho dne, když chtěli slavit svatá tajemství a odkryli vrchní oltární pokrývku, s nemalým podivením objevili překrásné a líbezně vonící kosti a dívali se na ostatky, které ne lidská ruka, ale Boží moc přenesla. Zanedlouho muž oddaný Bohu se vrátil a vyptával se, zda bylo vykonáno, co přikázal ohledně ostatků. Bratři pokorně vyznali vinu zameškané poslušnosti a s pokáním si zasloužili odpuštění. Svatý muž řekl: »Blahoslavený můj Pán Bůh, který sám vykonal, co jste měli vykonat vy!« Uvaž bedlivě péči božské Prozřetelnosti o náš nepatrný prach a rozjímej o pokorném Františkovi, který vynikal takovou mocí před Bohem. Neboť když člověk nedbal na jeho rozkazy, jeho přání poslechl Bůh.

Když přišel do města Imoly, šel k biskupovi a pokorně ho prosil, aby s jeho laskavým svolením mohl svolat lid na kázání. Biskup ho však tvrdě odbyl: »Stačí, bratře, když já kážu svému lidu!« František, člověk opravdu pokorný, sklonil hlavu, vyšel ven a za chvíli znovu vstoupil. Biskup – poněkud pobouřen – se ho ptal, co ještě chce žádat. On odpověděl pokorným srdcem i hlasem: »Pane, zapudí-li otec syna jedněmi dveřmi, musí opět vstoupit jinými.« Biskup byl přemožen pokorou, s jasnou tváří ho objal a řekl: »Pro budoucnost měj ty i všichni tvoji bratři obecné dovolení kázat v mém biskupství, neboť svatá pokora si toho zasloužila.«

Jednou se přihodilo, že přišel do Arezza, když celé město bylo znepokojováno domácí válkou a hrozila mu blízká zkáza. Bydlil v podhradí, a tu spatřil nad městem plesající d'ábly, kteří občany rozněcovali, aby se navzájem vraždili. Aby zahnal tyto mocnosti v nadzemské oblasti, které podporují rozbroje, poslal bratra Silvestra, muže holubičí prostoty, před sebou jako hlasatele se slovy: »Jdi k bráně města a jménem všemohoucího Boha mocí poslušnosti rozkaž zlým duchům, aby rychle vyšli!« Bratr opravdově poslušný spěchá vykonat rozkaz a s chvalozpěvem vstupuje před tvář Páně. U městské brány začal silně volat: »Jménem všemohoucího Boha a na rozkaz jeho služebníka Františka, všichni zlí duchové, zmizte odtud!« Hned se město uklidnilo a občané s velikou tichostí napravovali druh druhu porušená práva občanské cti. Neboť když byla zahrnuta zuřivá pýcha zlých duchů, která to město obklíčila, zaujala její místo moudrost chudého; totiž Františkova pokora, která navrátila pokoj a město zachránila. Pokorný zásluhou nesnadné ctnosti poslušnosti dosáhl nad oněmi odbojnými a zpupnými duchy takové velitelské moci, že potřel jejich dravou opovážlivost a odvrátil dorážející útoky.

Pyšní d'áblové prchávali před vznešenými ctnostmi pokorných, leč by někdy Boží milostivost jim dovolila na ochranu pokory dávat políčky, jak i apoštol Pavel o sobě píše a jak dosvědčil vlastní zkušeností František. Když ho žádal pan Lev, kardinál od svatého Kříže, aby se u něho nějaký čas zdržel ve městě, svolil pokorně z úcty a lásky k němu. Ale první noc, když si chtěl po modlitbě odpočinout, přitrhli zlí duchové a ukrutně doráželi na Kristova vojína. Dlouho a bolestně ho bili a bezmála mrtvého zanechali. A když zmizeli, přišel druh, jehož František zavolal. Svatý muž mu vyprávěl, co se stalo, a doložil: »Věřím, bratře, že zlí duchové, kteří nic nemohou, leč co jim dovolí nebeská Prozřetelnost, vrhli se na mne tak zběsile proto, že můj pobyt na knížecím dvoře nedělá dobrý dojem. Až se doslechnou moji bratři, kteří přebývají na chudičkých místech, že já jsem u kardinálů, budou se snad domýšlet, že se zaplétám do světa, honosím se poctami a oplývám rozkošemi. Proto se mi zdá lepší, aby ten, který je dán za vzor, vyhýbal se palácům a bydlil pokorně mezi muži pokornými na místech ponížených, aby těm, kteří strádají nouzí, dodal síly, když strádá podobně.« Šli tedy ráno ke kardinálovi, pokorně se omluvili a vyžádali si propuštění.

Pýcha se ošklivila svatému muži jako zdroj všeho zla a neposlušnost jako její nejhorší dcera, ale neméně vítal kající ponížení. Stalo se, že k němu přivedli bratra, který cosi učinil proti zákonu poslušnosti, aby byl napraven spravedlivou kázní. Muž Boží však viděl podle zjevných známek, že bratr má opravdovou lítost. Láska k pokoře ho pudila, aby mu odpustil. Avšak aby zase snadné prominutí nebylo jiným pohnutkou k přestupkům, poručil, aby bratrovi vzali kápi a hodili do plamene, aby si všichni uvědomili, jak velikou pokutou je třeba trestat hřích neposlušnosti. Když byla kápě chvíli v ohni, poručil ji vytáhnout z plamenů a vrátit pokorně prosícímu bratru. Div divoucí! Kápi vytáhli z plamenů bez patrných stop opálení, a tak se stalo, že tímto jedním zázrakem Bůh pochválil moc svatého muže i kající pokoru. Je tedy záhodno následovat Františkovu pokoru, která dosáhla na zemi tak podivuhodné důstojnosti, že Boha nakloňovala lidské vůli, srdce člověka proměňovala, svým rozkazem zapudila dorážení zlých duchů a pouhým pokynem zkrotila žravost plamenů. Ona to je, která povyšuje ty, kteří ji milují, všem získává důstojnost a ode všech si zasluhuje úcty.

/pokračování příště/

2001 - 16. ČERVNA - 2026

GIOVANNI KARDINÁL COPPA

PRVNÍ ČESTNÝ OBČAN DRYSIC

Fanfáry, jimiž posvátný Velehrad vítal v roce 1990 papeže Jana Pavla II. – nejvýznamnějšího poutníka od dob soluňských bratří, zazněly k počtě J.E. Mons. Giovanni Cappy, apoštolského nuncia v České republice, když se v liturgickém průvodu ubíral z farní budovy do chrámu Narození Panny Marie v Drysicích.

Tam se už shromážděný

Boží lid připravoval na slavení eucharistie modlitbou a zpěvem pod vedením Mons. Josefa Olejníka (nar. 1914), kněze, jenž své hudební nadání a hlubokou slováckou zbožnost zúročil na studiích v Římě, zvláště na papežském institutu posvátné hudby Santa Cecilia, aby pak – věrný II. vatikánskému koncilu (konstituce *Sacrosanctum Concilium*) zhudebnil žalmy, vytvořil liturgické zpěvy a především ordinária (např. Česká mše z Andělské hory), která se stala modlitbou celého českého národa. Za zpěvu introitu z novoroční slavnosti

Matky Boží Panny Marie - "*Bud' zdráva, svatá Boží rodičko*", vešel liturgický průvod do chrámu. Ve znamení Té, *'která porodila Krále, jenž nad nebem i zemi vládne na věčné věky'* vítalo shromáždění věřících nuncia Svatého Otce, jenž v tomto historickém okamžiku vkládal pečeť *'klíčů Božího království'* do dění budoucích věků.

Po nunciově úvodním

pozdravu zazněla tato vděčnost v uvítacím slovu věřících, které jménem farnosti pronesla prof. V. Poláchová a pan L. Adamec. Kytice z pěti antúrii snad zpřítomňovala pětici zem-

ských kontinentů, na něž Mons. Coppa zavítal. I tím se jeho přítomnost stává znamením katolicity (všeobecnosti) Kristovy Církve.

K prostřednictví Marie, Matky Církve, směřovaly modlitby eucharistického slavení.

K ní, *'ženě oděné sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy'* se upírala pozornost věřících

naslouchajících prvnímu čtení z knihy Zjevení. Avšak vzápětí se vynořuje jiné znamení *'veliký, ohnivě rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy, jenž smetl třetinu hvězd z nebe'* a chtěl pohltit dítě, které

měla žena porodit. Ta však uprchla na poušť, kde měla místo připravené od Boha. Nato nejmladší z apoštolů vyznává: *'Tu jsem uslyšel hlasité volání v nebi: 'Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému'.*

Jako velkolepé defilé slávy zněla odpověď responsoriálního žalmu *'Ty, jsi čest našeho lidu'*, mimochodem jedné z prvních melodií, kterou Mons. Olejník vytvořil. Vždyť, jak kdysi napsal německý historik Reinsberg-

Düringsfeld - *"jen stěží lze najít národ, v němž by úcta k Panně Marii měla tak hluboké kořeny, jako je tomu v Čechách a především na Moravě"*. Tyto kořeny mariánské zbožnosti je však třeba hledat už v byzantské tradici svatých soluňských bratří. Z ní pramenil i text zpěvu před evangeliem, který nacházíme v Konstantinově Proglasu: *"Slyšte slovo, které od Boha vyšlo.."*

'Slovem' dnešního evangelia, přednášený diakonem F. Beníčkem, byl Lukášův text Lk 1,39-56. o Mariině cestě k Alžbětě; úryvek, předčítaný o svátku Navštívení Panny Marie, svátku zavedenému do liturgie všeobecné Církve díky pražskému arcibiskupovi Janu z Jenštejna.

Poté se ujal slova arcibiskup Coppa:

"Můj drahý otče Josefe Beničku, děkuji vám mnohokrát za vaše milé přivítání!

Vážení představitelé a vy všichni občané Drysic!

O této sobotě, zasvěcené Blahoslavené Panně Marii, slavíme mši svatou k její cti. Svatá Panna nás miluje, vybízí nás, abychom ji následovali ve svém každodenním boji proti hříchu. Bohoslužba slova byla velmi jasná a velmi závazná pro nás, kteří chceme být věřícími třetího tisíciletí, ale především pro vás, mladí, kteří budete jeho protagonisty.

V prvním čtení jsme byli přítomni podivuhodné a hrozné scéně z knihy Zjevení: "Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho

úmluvy. Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy... Potom se objevilo další znamení: veliký, ohnivě rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy... se postavil před ženu, aby pohltil její dítě." (Zj 11,19a-12,1,1;3.5)

Válka mezi ďáblem a Mariiným potomstvem, kterou Bůh ohlásil po hříchu prvního lidského svazku, pokračovala po staletí. Maria zvítězila.

Maria byla nesena k Bohu díky síle svého Syna, jediného vítěze nad ďáblem a zlem. Tato válka pokračovala a pokračuje v dějinách Církve. Zajisté víte, že bylo rozšiřováno třetí fatimské tajemství: je to jedno z nejzřejmějších

svědectví tohoto boje. Poslyšme, co napsala sestra Lucie, která měla zjevení s Hyacintou a Františkem: "Nalevo od naší Paní trochu výše jsme viděli anděla s plamenným mečem v levé ruce, který v záblescích vrhal plameny, které - jak se zdálo - chtěly zapálit svět, avšak uhasly pod dotekem záře, jež k němu vycházela z pravé ruky Naší Paní. Anděl, ukazující pravou rukou na zemi, zvolal mocným hlasem: Pokání! Pokání! Pokání!

V nevýslovném světle, kterým je Bůh jsme spatřili - "podobně jako když se díváte v zrcadle na lidi, kteří krácejí před vámi"- bíle oděného biskupa, a domnívali jsme se, že je to Svätý Otec". Mnozí další biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice vystupovali na příkrou horu, na jejímž vrcholu byl velký kříž z neopracovaných kmenů jakoby korkového dubu s kůrou. Předtím než sem Svätý Otec dorazil, procházel vratkým krokem, zkroušený bolestí

a zármutkem, velkým, napůl zničeným městem, a modlil se za duše mrtvých, které na své cestě potkával, a tak došel až na vrchol hory, padl na kolena na úpatí velkého kříže, a byl zabíjen skupinou vojáků, kteří na něj vypálili několik ran ze střelných zbraní a šípy, a současně stejným způsobem umírali jeden po druhém biskupové, kněží, řeholníci

a řeholnice i různé laické světské osoby, mužové a ženy rozličných vrstev a postavení. Pod dvěma rameny kříže byli dva andělé. Každý držel v ruce kříšťálovou kropenku, do které chytali krev mučedníků, a tou pak kropili duše, přibližující se k Bohu."

Proč vám to všechno povídám? Protože našim prvním a největším křesťanským závazkem je, abychom se i my podíleli na tomto boji a na vítězství Ježíše a jeho Neposkvrněné Matky proti pekelnému draku. Nejdůležitějšími etapami našeho vítězství jsou svátost zpovědi a svaté přijímání.

*Především zpověď,
skrze niž se vrháme
do otevřené náruče
Ukřižovaného, jenž
zemřel, aby nás smířil
s Otcem. Všechny
zpovědi jsou
vzrůstáním lásky
k Ježíšovi a také
odpuštěním hříchů.
Všech hříchů.
I těch největších.
Bůh je milosrdný.
Nesmíme si zoufat.
On nás miluje.
V životopise
blahoslaveného otce*

Oriona, italského kněze, jenž vykonal tolik děl milosrdenství, se dočteme, že kázal ve Svatém týdnu v jedné horské krajině a řekl, že Bůh odpouští každý hřích, i kdyby někdo zabil svou matku. Když se pak vracel v noci z hor, vyšel proti němu muž, zahalený velikým pláštěm. Zastavil jej a kněz si myslel, že je to lupič. Muž se ho zeptal: "Je pravda to, co jsi dnes večer říkal? - Co? - "že Bůh odpouští i vraždu matky? Věz tedy, že já jsem před deseti lety zabil svou matku. Ty mi musíš dát rozhřešení." A otec Orione se posadil na zídku u cesty, vyzpovídal ho a nad nešťastníkem udělal znamení kříže.

Za druhé - svaté přijímání. V evangeliu jsme byli přítomni scéně navštívení Panny Marie: při vstupu do domu Alžběty zpívá své Magnificat. Maria je plná Ježíše, 'plena Deo', jak říká sv. Ambrož. Starou příbuznou a jejího syna, dosud skrytého po srdcem matky, naplňuje svým pozdravem milostí, jež se šíří skrze plod jejího lůna. Totéž činí dnes Maria pro nás. Přináší nám Ježíše, zatímco my jej dostáváme ve svatém přijímání. Udržuje v nás plody Ježíšovy přítomnosti.

Moji drazí věřící. Ať nám dá Panna Maria víru, za jakou ji chválila svatá Alžběta: "Blahoslavená, která jsi uvěřila." /Lk 1,45/. Ať nám dá naději, že se s ní opět spojíme v nebi. A především, ať nám dá lásku, abychom stále více milovali Trojjediného Boha a milovali svého bližního, zejména toho, kdo je opuštěný, smutný, nemocný!

Vybízím vás všechny: vás, děti, které máte růst v milosti a moudrosti jako Ježíš; vás, mladí, jestliže se chcete připravovat na zodpovědnosti života v radosti, čistotě, apoštolátu;

i vás, moji milí otcové a matky, jestliže chcete dávat příklad upřímného a praktického křesťanského života, abyste dobře vychovávali své děti.

A pokud se nám snad nedostává sil, pohledme na Marii, jak nám říká svatý Bernard:

"Pohled' na hvězdu, vzývej Marii." Ona je nejdokonalejší svatyní a svatostánkem Ježíše a celé Nejsvětější Trojice.

*Kéž nám
Panna Maria
pomáhá stále více
milovat Boha;
ať nás posiluje
v našich
předsevzetích;
ať nás vždycky
zachovává ve
věrnosti Církvi
a Svatému Otci
a vede nás blíže
k Ježíši v životě
vskutku
eucharistickém.
Tak zůstaneme
věrni kořenům*

české i evropské civilizace. S Marií k Ježíšovi v lásce Ducha, ke slávě věčného Otce! Za dobro této vlasti.

Amen.

V modlitbě věřících - přimluvách se k nebi vznášely prosby: *za Svatého Otce Jana Pavla II.*, jehož požehnání spočinulo i na této farnosti (u příležitosti 100. výročí posvěcení kostela, v r. 1996, zaslal Svatý Otec farnosti své Apoštolské požehnání), aby jeho svědectví pravdě, spravedlnosti a lásce zasévalo do srdcí lidí světa sémě Božího království; *za ty, kdo vykonávají správu věcí veřejných*, aby si byli vědomi své odpovědnosti před Tím, jemuž náleží veškerá moc na nebi i na zemi; *za všechny, kdo během osmi staletí vyzývali na tomto místě Boží jméno*, aby jejich modlitby a oběti

přinášely svůj užitek v nových křesťanských povoláních; *za děti a mládež vesnice*, aby v setkání s Tím, který přišel, *aby měli život a měli ho v hojnosti*, došly naplnění své touhy po štěstí; *za rodiny obce*, aby ve svaté rodině nazaretské nacházely zdroj jednoty osob, žijících v jediné lásce; *za nemocné a trpící*, aby tím, že doplňují, co zbývá do plné míry

Kristových útrap, přinášeli poselství naděje těm, kdo prožívají životní zkoušky či rozhodování; vděčná vzpomínka zalétla i k dávným předkům, kteří se v těžkých chvílích

utíkali ke sv. Floriánovi, jehož si zvolili za patrona obce - a eucharistické shromáždění prosilo, aby i současní věřící hledali na jeho přímluvu svou sílu v Boží všemohoucnosti; závěrečná prosba pak byla *za všechny, kdo s velkou láskou budovali tento chrám zasvěcený Mariinu narození*, aby došli plného společenství s Královnou nebe a země. Modlitbu věřících pak apoštolský nuncius zakončil slovy:

„Všemohoucí věčný Bože, ty jsi veliký ve svých svatých a zvláště v Panně Marii jsi našel zalíbení. Dej, ať i my kráčíme cestou tvé pokorné služebnice a tak dojdeme plné účasti na slávě, kterou jsi slíbil Abrahámovi a jeho potomkům.“

Obětní průvod, v němž byly kromě chleba a vína přinášeny i dary věřících (dívka v hanáckém kroji a upomínková keramika k 800. výročí založení obce), doprovázel zpěv 'Zdrávas Maria', od Pavla Křížkovského významného skladatele, čerpajícího z lidových motivů

a někdejšího dómského kapelníka u sv. Václava v Olomouci.

Svaté přijímání pak provázela pokorná slova setníka z evangelia 'Domine, non sum dignus..' (Pane, nejsem hoden) v hudebním ztvárnění proslulého španělského kapelníka u S. M. Maggiore v Římě, současníka Palestriny - T. L. da Victoria (1548-1611). 'Ježíš Kristus je stejný, včera i dnes a navěky' - tato slova sv. Pavla se stala mottem jubilejního roku a jsou poselstvím naděje, která je plná nesmrtelnosti.

Právě eucharistii dali Otcové Církve název *'farmacum immortalitatis'*. Těm, kdo přistupují k svatému přijímání se stává pokrmem k životu věčnému. Tuto hlubokou pravdu křesťanské víry vyjádřil sbor Mons. Olejníka v celé její majestátnosti právě ve chvíli, kdy věřící přijímali chléb, *'který sestoupil z nebe pro život světa'*.

V závěru eucharistického slavení, po Modlitbě po přijímání, zazněla vděčná vzpomínka na první návštěvu J. E. Mons. Cobby v Pustiměři a Drysicích v roce 1997. O svátku Povýšení svatého kříže, 14. září 1997, totiž uděloval svátost biřmování v chrámu sv. Benedikta v Pustiměři. Tehdy jedna z biřmovaných - Iveta Rozehnalová přivítala nuncia v jeho mateřštině - italsky. Tuto významnou událost připomněla Iveta Tichá i dnes, a společně s Marií Marákovou předaly svému biřmovateli kytici sedmi červených karafiátů, symbolizujících sedmero darů Ducha svatého:

"Sua Eccellenza, sono passati quattro anni dall'indimenticabile giorno di cresima a Pustiměř. Allora Lei ci ha lasciato un augurio: 'di essere sempre degni del dono ricevuto dal Alto, di fare onore sempre a Gesù e mantenersi veri, autentici testimoni del Vangelo e fedeli alla Santa Chiesa'. Ma, dobbiamo confessare che proprio nel mondo di oggi così complicato ci sentiamo perplessi e spontaneamente vengono nella nostra bocca le ferventi parole dei discepoli di Emmaus: 'resta con noi'. Sì, Sua Eccellenza, 'resta con noi', abbiamo bisogno della Sua presenza di fede coraggiosa, speranza che non tramonta e l'amore il cui segno - la croce, ci ha consegnato. Però sapendo che ciò è impossibile La ringraziamo per la Sua presenza e La preghiamo di abbracciare ciascuno di noi nel Suo cuore apostolico, nelle sue preghiere e nel suo quotidiano 'portare la croce'. Solo così anche noi saremo capaci di adempiere il Suo augurio."

/"Vaše Excellence, uplynula čtyři léta od nezapomenutelného dne biřmování v Pustiměři. Tehdy jste nám zanechal přání, abychom 'vždy byli hodni daru přijatého shůry; abychom stále dělali čest Ježíši a zůstali skutečnými, pravými svědky evangelia a věřícími svaté Církve". Musíme však přiznat, že právě v dnešním, tak složitém světě se mnohdy cítíme zmateni a spontánně rty šeptají vroucí slova emauzských učedníků: 'zůstaň s námi'. Ano, Vaše Excellence, 'zůstaňte s námi', potřebujeme Vaši přítomnost odvážné víry, neutuchající naděje

a lásky, jejíž znamení - kříž, jste nám daroval. Protože však víme, že to není možné, děkujeme Vám za Vaši přítomnost a prosíme Vás, abyste každého z nás objal ve svém apoštolském srdci, ve svých modlitbách a ve svém každodenním 'nesení kříže'. Jedině tak budeme schopni naplnit Vaše přání."/

Poté starosta obce pan Luděk Horecký, požádal Jeho Excelenci, aby požehnal obecní znak a prapor:

Vaše Excellence, před několika okamžiky jsme přinášeli ke slavení eucharistie chléb a víno - 'plod země a plod lidské práce'. Právě tyto dary vyjadřují symboly znaku a praporu obce Drysice: radlice a vinařský nůž. Jménem obce Vás nyní prosím, abyste požehnal tyto insignie, a s nimi všem, kdo svou prací a všestranným lidským úsilím naplňují příkaz Stvořitelův: "Podmaňte si zemi!"

Latinský výraz pro žehnání 'benedictio' či slovanský 'blagoslovit' jsou výrazy vděčnosti, chvály a oslavy Boží. Vskutku každé požehnání je dobrořečením Všemohoucího Boha, jež směřuje ke stvoření. Požehnání, které apoštolský nuncius pronesl nad insigniemi obce tedy není pouhým žehnáním mrtvých symbolů, ale výrazem Boží moci a moudrosti v životě všech, které tyto symboly spojují v rodinu jediné obce, jediného tvůrčího společenství v rozmanitosti jeho profesí, zaměstnání či povolání.

"Bože, v tobě má původ každé pravé společenství. Požehnej všem, které spojuje toto znamení, aby byli nositeli jednoty, vzájemné pomoci a pokoje. Ať jejich práce a snahy upevňují ty hodnoty, které jsou ve shodě s tvou vůlí a s evangeliem tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen."

Nato Mons. Coppa symboly požehnal a pokropil svěcenou vodou. Dojemný byl okamžik, kdy nuncius přistoupil k obecnímu praporu a políbil ho. Toto gesto bylo hlubokým výrazem láskyplné účasti na životním úsilí i údělu těch, které tento znak spojuje. Jako by vkládal do života budoucích generací dech života podobný výzvě, jež v památném snu zazněla k císaři Konstantinovi, kdy spatřil zástavu s křížem, pod níž se skvěl nápis *'In Hoc Signo Vincas'* (v tomto znamení zvítězíš). Tento políbek živě připomenul gesto, jež neodmyslitelně patří k apoštolským cestám současného papeže,

jehož jménem nuncius říká: *'žijte ve svobodě ke které vás osvobodil Kristus'*.

Jestliže tato slova, pronesená Janem Pavlem II. u příležitosti historicky první návštěvy papeže na moravském Velehradě, vyjádřil apoštolský nuncius zmíněným gestem, pak správce farnosti dr. Josef Beníček vzpomněl papežových slov závěrečném poděkování: *'Sua Eccellenza, když Svatý otec Jan Pavel II.*

promlouval při své první návštěvě ke světu kultury této země, svěřil mu významná slova 'stavte na Kristu, úhelném kameni společnost a kulturu budoucího věku'. Jsem vděčný všemohoucímu Bohu, že jste to vy, apoštolský nuncius, kdo v této farnosti Mariina narození pokládáte na Kristu základy nového milénia. Vím, že zakrátko nás musíte opustit, přesto Vás upřímně prosím, abyste toto místo nosil ve svých vzpomínkách a modlitbách'.

Poté celé shromáždění zazpívalo *Te Deum* před vystavenou Nejsvětější svátostí, kterou pak arcibiskup Giovanni Coppa udělil požehnání.

Po skončení mše svaté se přítomní seřadili v procesí a vykročili za doprovodu brilantní krojované kapely "Šohajka" z Dolních Bojanovic směrem k návsi, jíž dominuje socha sv. Floriána. Tady, při pietní vzpomínce předků, bylo vzpomenuť celých generací, které se v dobách přírodních pohrom či válek v slzách utíkaly pod mocnou ochranu dávného mučedníka (+304). Jeho velikost, spočívající

na 'věrnosti Božímu zákonu, i když mu šlo o život nezalekl se, neboť měl základy na skále', promluvila ze sboru ke cti mučedníka. Ten završil nuncius modlitbou:

„Modleme se. Všemohoucí Bože, ty dáváš věřícím vytrvalost, ty dáváš slabým sílu; dej nám na přímluvu svatého mučedníka Floriána, ať máme jako on podíl na utrpení a vzkříšení tvého Syna, abychom s ním dosáhli u tebe dokonalé radosti. Skrze Krista našeho Pána. Amen.“

Požehnání a následné položení kytice k restaurované soše patrona obce byla vyznáním víry v Boží moc, která přichází shůry, ale i vděčnosti generaci našich předků, kteří se k této pomoci utíkali.

Poté se procesí odebralo do sportovní haly, kde po úvodních fanfárách pronesl slavnostní projev pan starosta Luděk Horecký:

Vaše Excellence, vážený pane přednosta, pane děkane, vážení představitelé občanského a církevního života, občané Drysic a milí hosté, když jsem před dvěma lety přebíral z rukou předsedy parlamentu ČR znak a prapor obce Drysice, měl jsem před očima nejen heraldické insignie, které budou od nynějška reprezentovat identitu obce, ale uvědomil jsem si, jak se v těchto symbolech zračí staletí lidských údelů našich otců a přál jsem si, aby jejich poselství zaznělo právě ve chvíli, kdy tyto znaky budou slavnostně představeny.

První skutečností, jež bezesporu zaujala naše předky, byla geografická orientace této krajiny na jihovýchodním úpatí Dražanské vrchoviny, kde následně založili jednu z nejstarších moravských osad, což dosvědčuje i název obce - Drysice. Svou úrodnou půdou i členitostí povrchu byla přímo stvořená k zemědělství a šlechtění vinné révy. Nikterak proto nepřekvapuje, že tato 'oáza' upoutala záhy pozornost moravských knížat a později i českých panovnických rodů. A byl to právě český král Přemysl Otakar I., který tuto původně zeměpanskou obec daroval v roce 1201 olomouckému kostelu sv. Václava. Od tohoto prvního historického datování se odvíjí i dnešní slavení. Pohled na uplynulých osm staletí, jež jsou v hlavních črtech naznačena v publikaci vydané k letošnímu výročí, se však nevyčerpává pouze v obdivu přírodní krásy místa, nýbrž směřuje k těm, kdo ji v dlouhých dějinných údobích vytvářeli - k matkám, otcům, dětem a rodinným společenstvím. Jim vděčíme za výchovu ke kultuře svědomí, která nachází svůj výraz v úctě, oběti, soucitu a bratrské pomoci. Tyto hodnoty opravdového lidství významně vynikly v nejtěžších údobích morových ran, požárů

a především během dvou světových válek XX. století, které tak bolestně zasáhly mnoho rodin naší vesnice. Právě v těchto chvílích toužila zraněná lidská srdce po naději, po obnovené kráse, po pravdě svědomí.

Odpověď tvůrčí naděje, která vedla jejich kroky, je třetím poselstvím, jež na prahu nového milénia zaznívá i k nám. Vyslovil je sám Bůh: "Duc in altum", zajdi na hlubinu. Jeho slovo promlouvá v tajemství krásy, která obklopuje lidské dějiny a přivádí je k úžasu; prastará vyznání otců 'bez Božího požehnání, marné naše namáhání' nacházíme v rodinách i v životních svědectvích tolika významných kněží – rodáků; tvář jeho milosrdenství a dobročinné lásky spatřujeme ve službě řeholních sester z naší krve.

"Duc in altum" - tato slova vložil do vínku světa nového tisíciletí Ten, jež neochvějně vydává svědectví naděje, protože sám Bůh jej učinil skálou.

Já, starosta obce, v jejímž teritoriu se nachází 'skála', inspirující mnohé umělce a filmové režiséry, dnes přejímám tato papežova slova! Ano, 'zajdeme na hlubinu' svých dějin a uchovejme si touhu po pravdě, která otevře cestu k naději nám i těm, kdo přijdou po nás. Bůh ať žehná dílu, které před osmi staletími započal.

Historický význam slavnosti byl umocněn i oznámením, že "u příležitosti 800. výročí založení obce Drysice rozhodlo její zastupitelstvo o udělení "čestného občanství" Jeho Excelenci, mons. Giovanni Coppovi, apoštolskému nunciu v České republice".

Při slavnostním předání pak starosta řekl:

Vaše Excellence, vaše osobnost si v novodobých dějinách této země získala velký respekt a vážnost. Prozíravou moudrostí, laskavostí a obětavou blízkostí jste významně oslovil i tuto vesnici, která měla tu čest Vás přivítat v roce 1997. Dnes Vám chci tuto vděčnost vyjádřit zařazením Vašeho jména mezi 'čestné občany' naší vesnice. Nevím, zdali v následujících osmi staletích bude moci některý z mých nástupců udělit 'čestné občanství' osobnosti ještě významnější.

Jeho Excellence, Apoštolský nuncius vyjádřil své poděkování následujícím projevem:

"Pane starosto, prokázal jste mi dnes velkou čest, když jste mi předal atestaci čestného občanství obce Drysice, u příležitosti osmistého výročí jejího založení. Byl jsem už velmi překvapen a samozřejmě také hrdý, když jsem obdržel milý dopis důstojného pana administrátora, jímž mi sděloval, že jste se rozhodl se zdejšími představiteli, udělit mi toto vyznamenání. A dnes se to stalo skutečností.

Považuji toto gesto za laskavé a šlechetné a vidím v něm věrný výraz duše všech občanů, jež je duší moravskou: obzvláště jemnou ve svých citech, jakož i silnou a ušlechtilou ve svých projevech náboženských i občanských. Duše, kterou jsem oceňoval už od své první návštěvy zde v roce 1997.

Děkuji vám z celého srdce za toto gesto, jež mne hluboce dojalo. Budu si stále a často připomínat vaši obec, kterou jsem také mnohokrát viděl z dálnice.

Papežský nuncius a papežský prelát (P. Mag. Olejník, tehdy skoro devadesátiletý, +11.7.2009, krátce po svých 95. narozeninách). V Drysicích se setkali poprvé.

Vždycky jsem říkal, že nejsem skoro nic. Žil jsem ve svatozáři papeže, protože jsem měl tu čest a zodpovědnost zastupovat v České republice a u vás žehnající postavu Svatého Otce, k němuž směřuje všechna naše láska a oddanost. A nyní jsem už méně

než nic, protože mé poslání skončilo a Svatý Otec už jmenoval nového Apoštolského nuncia pro Českou republiku. Ale nikdy nezapomenu na vaši dobrotu, již jste mi projevili. V této chvíli obětuji Panně Marii a sv. Floriánovi vyznamenání, které jste mi udělili, a Ji vás budu stále připomínat ve svých každodenních modlitbách."

Kapela "Šohajka" pak věnovala novému drysickému 'občanovi' svou nejpoblárnější skladbu, téměř neodmyslitelnou v blahopřání na rádiu Proglas, - 'Slyšíš, jak zvoní'. Dojemné bylo i loučení Jeho Excellence, kdy všichni přítomní povstali, aby mu vzdali svůj hold. Valčík excelentní 'Šohajky' doprovázel odchod nejvýznamnějšího 'spoluobčana'. Všechny zahrnoval do stisku rukou, úsměvu slunné Itálie i vznešenosti ducha, k jehož hlubinám přivádí motto jeho biskupského znaku: „*Sobria ebrietas Spiritus*“ (Střízlivé opojení Duchem).

První stránku KRONIKY obce DRYSICE v novém miléniu zdobí slova, Apoštolského nuncia“:

'S nejuvřelejšími přáními všeho dobrého do dalších 800 let!'

*Con i migliori auguri di ogni bene per
altri 800 anni!*

Požehnej Pán Bůh^o obci Drysice!

+ Giovanni Coppa, N.A.

KRONIKA Římskokatolické farnosti v Drysicích, začíná nové milénium slovy:

*In occasione dell' 800° Anniversario di fondazione della
cittadina di Drysice, sono stato molto lieto di poter
celebrare la S. Messa in onore della Beata Regina Maria.*

*Che Ella benedica la cara parrocchia e la renda un giardino
di buone Famiglie, di vocazioni, di una fioritura sana e buona.*

Ogni benedizione da Dio Onnipotente!

+ Giovanni Coppa N.A.

*„Jsem velmi rád, že jsem mohl u příležitosti 800. výročí založení obce Drysice slavit mši svatou
k počtě blahoslavené Panny Marie. Ona ať žehná drahé farnosti a činí ji zahradou
dobrých rodin, povolání, zdravé a dobré mládeže“/*

JOSEF KARDINÁL BERAN

Předmluva Tomáše kardinála Špidlíka S.J. v knize „Uzavírám vás do svého srdce“

Jsem jedním posledních živých pamětníků na pana kardinála, ale moje paměť v tomto případě zůstává živá, protože vzpomínám rád. Kdy jsem jej viděl poprvé? Bylo to těsně po válce. Na Velehradě se sešli kněží, kteří přežili koncentrační tábory. Jejich vzpomínky byly někdy otřesné, nebo jen smutně dojemné. Jeden z nich však mluvil krátce a prostě. Byl to rektor pražského semináře Josef Beran. Obsah jeho proslovu byl stručný: „Dachau jsem s pomocí Boží přežil a doufám, že jsem udělal to, co bylo mou povinností“. Když ta slova pronesl, nejistě se usmíval, jako by byl někdo, kdo se vrátil z daleké cesty, ale při únavě neztratil svůj klid. Podobný dojem měl i někdo jiný už předtím, uprostřed tragické situace, kdy se žilo to, nač se vzpomíná. Jeden z italských kněží z Livorna, který také přežil Dachau, mně vypravoval, jak tam chodil potají k Beranovi ke zpovědi, protože u něho nacházel v tom místě beznaděje trochu klidu a povzbuzení.

Já se svými osobními vzpomínkami však musím přeskočit mnoho let. Znovu jsem pana kardinála uviděl, až přijel či jej přivezli, aby úředně přijal kardinálskou hodnost v Římě. Ubytoval se v koleji Nepomucenum, kde jsem byl tehdy spirituálem. Bydlil jsem ve světnici právě naproti jeho, a tak jsem chtěl nechtěl vidět, jak trávil svá poslední léta svobody či vyhnanství. Bylo to zase podle starého stylu: pokud možná nenápadně a klidně. Jeho nečekaný příjezd do Říma způsobil tehdy v žurnalistickém světě značný rozruch, mluvilo se bláhově o tom, že se začíná trhat železná opona mezi Východem a Západem, novináři se hrnuli a žádali o rozhovor. V tak delikátní situaci dostal pan kardinál pokyn, aby se vyhnul politickým prohlášením. On sám se velmi rád podle té rady zachoval. Dal se od žurnalistů vyfotografovat a utišil je malým žertem, přeložením svého jména do italštiny. Volného času využíval k modlitbě, pro kterou si dal zařídit v koleji vlastní kapličku s titulem sv. Kříže, a začal psát spisek o blahosladené Anežce Přemyslovně.

Ale v italské veřejnosti se přesto stal populárním, a to v oboru, který jeho samého těšil, ve veřejných lidových bohoslužbách. V Itálii bývají při různých příležitostech slavnostní, venkovská města a svatyně obyčejně hledají vyšší církevní hodnostáře, kteří by jim předsedali. Kardinál Beran se dával rád pozvat a tak projel značnou část vlašského území. Bylo to vždycky k všeobecné spokojenosti. Přijímal pocty s tichým úsměvem, sloužil liturgii zbožně, mluvil prostě a přitom dobře italsky, pak rozmlouval s lidmi, kteří se

k němu hrnuli, žehnal děti. Při návratu domů so zdřímnul únavou v autě s pokojným vědomím, že udělal to, co měl. Tyto italské pouti na krátko přerušil zájezd ke krajanům v Americe, kteří tehdy ještě žili v zachovalých skupinách. Náš kardinál tím získal dalekosáhlou popularitu. Ocenil to i papež Pavel VI. Mluvil před ním někdo o potřebně svatých kněží pro dnešní svět. Papež prý jenom tiše pošeptnul: „Některé takové přece máme, například kardinála Berana“. Že to byl výrok, který vyšel ze srdce, se dá poznat podle toho, že kardinála občas pozval na oběd. To bylo tehdy neobvyklé, proti tradičnímu ceremoniału kurie. Ale nejvíc se projevilo při kardinálově smrti.

Na tu okolnost mám nejživější vzpomínky, i když se všechno událo neobyčejně rychle. V sále Nepomucena jsme s pozvanými hosty slavili svátek sv. Jana Nepomuckého. Všimnul jsem si, že se pan kardinál choval nějak zamlkle, stál jakoby v ústraní. Nemohl jsem ovšem tušit, že tu stál na nohou naposledy nebo, chceme-li říci, předposledy, protože ráno nato stál ještě na nohou při mši, ale to už bylo opravdu s velkou námahou. Já jsem se ten den připravoval na cestu dávno vytouženou. Díky dubčkovské periodě jsem dostal dovolení po mnoha letech odloučení navštívit starou vlast. Ale zastavili mne na chodbě: „Odložte cestu, pan kardinál umírá.“ Nemohl jsem tomu uvěřit, ale fakta se rychle potvrdila. Rektor kardinálovi nesměle řekl, aby si lehnul do postele, že dostane pomazání nemocných. Kardinál beze slova uposlechl. Po dobu obřadu, při kterém jsme byli všichni, co byli nablízku, on sledoval všechny modlitby při plném vědomí, pak dal všem požehnání, jednotlivým podal ruku na rozloučenou, ale tu už se mu víčka přivírala. Neposiloval dech ani kyslík. Sekretář Msgre. Škarvada běžel k telefonu, aby uvědomil papeže. Kyslíkový přístroj jsem dostal do ruky já, abych jej přidržel. Ruka se mi ovšem třásla, ale s posvátnou úctou jsem sledoval, jak se dech zpomaloval a najednou přestal. *Ecce quomodo moritur justus*, hle, jak umírá spravedlivý. Zakrátko nato se objevil sám Pavel VI., který nechal všeho a rychle přispěchal. Sekretář Škarvada, který jej přivedl, šeptal kardinálovi do ucha: „Je tu Svatý otec“. I papež se snažil něco povědět. Ale pochopil, že už nezbyvá než se pomodlit. U dveří, když odcházel, nás napomenul, abychom zachovali věrně kardinálovu památku.

K tomu odkazu patří pochopitelně tato kniha. Často jsem slýchal dotazy z různých stran: Jak jste daleko s přípravou beatifikace kardinála Berana? Vždycky jsem se snažil utěšit netrpělivé. Po léta jsem pracoval jako poradce při římské kongregaci pro svatořečení, proto jsem snadno chápal potíže v našem případě. Hned na počátku totiž musí komise pěti nestranných historiků podepsat ujištění, že už se posbíraly všechny dokumenty, které se k osobě vztahují. V případě kardinála Berana to nebylo snadné. Vždyť byl činný na tolika místech a jeho postoj v tragických momentech naší historie se stal rozhodujícím ve veřejných církevních i politických událostech. To vzbudilo ovšem mnoho reakcí, dosvědčených v rozptýlených dokumentech.

Nesmíme se proto divit, že se svatořečení takových osobností normálně prodlužuje. Jsme tedy velmi vděční autorce a spolupracovníkům za vydání této knihy, která znamená rozhodný krok kupředu. A moje osobní vzpomínky, které se odvažují k tomu předeslat, mají také jistou váhu. Dokazují, že vzpomínka na kardinála Berana zůstává živá. Četba dokumentů ji ještě víc oživí. Ale opravdu živou silou se stane modlitbou, když budeme o přimluvu prosit i jeho s ostatními našimi patrony, kteří s Kristem věčně žijí a jimž leží na srdci, abychom nezahynuli my i budoucí.

PEREGRINATIO AD FONTEM PACIS

26. 6. - 8. 7. 2026

- VENEZIA (1 – bazilika sv. Marka);
LA VERNA (2. – svatyně stigmat sv. Františka)
ASSISI (3. – hrob sv. Františka),
NORCIA (4. – rodiště sv. Benedikta)
ORTONA (5. – katedrála sv. Tomáše, apoštola)
MONTE SANT'ANGELO
(6. – svatyně sv. Michaela)
SAN GIOVANNI ROTONDO
(7. - svatyně sv. Pia z Pietrelciny);
SALERNO (8. – katedrála sv. Matouše);
AMALFI (9. – katedrála sv. Ondřeje);
MONTECASSINO
(10. – katedrála, hrob sv. Benedikta);
GRECCIO (11. - svatyně jeslíček);
ORVIETO (12. – kaple Svatého Korporálu);
BOLOGNA (13. – Archa sv. Dominika);
PADOVA (14. - bazilika sv. Antonína;
15. - Archa sv. Lukáše)

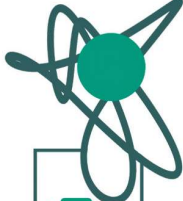
PAROECIA S. BENEDICTI
PUSTIMER (CZ)

DARY NA VOTIVNÍ SVÍCE

POKLADNA V KOSTELE NEBO ÚČET FARNOSTI: č.ú. 1560129309/0800

CENA RUČNĚ ZDOBENÉ SVÍCE SE ZNAKEM POUTI: 2.000,-KČ.

PÁN BŮH ODPLAŤ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM!

Navazujeme na předchozí pilíř, který vnímá farnost jako rodinu. Třetí pilíř se ptá, jak tato rodina vychází ven k lidem, kteří víru nežijí nebo jsou církví vzdálení. Jak být blízko lidem kolem nás? Jak srozumitelně sdílet víru? Jak zůstatvat církví i tam, kde kněz nebude tak často? Na tyto otázky chceme společně hledat odpovědi.

PROČ O TOM MLUVÍME

Změna farní sítě může znamenat, že v některých obcích nebude kněz přítomen tak často jako dnes. Chceme být lidem nablízku i v této změně a sdílet víru tam, kde lidé skutečně žijí. Církev jsme my všichni - a svou víru žijeme v rodinách, v práci i mezi lidmi kolem nás. Cílem je, aby žádne místo nezůstalo bez kontaktu s evangeliem, aby měl každý možnost se s vírou setkat a svobodně se rozhodnout, jak na ni odpoví.

KAM CHCEME SMĚŘOVAT

Chceme, aby naše farnosti byly otevřené a srozumitelné lidem kolem nás. Zvlášť těm, kteří víru nežijí nebo jsou církví vzdálení:

- aby lidé mohli přijít a cítit se vítaní
- aby se mohli setkat s živou vírou
- aby mohli objevit krásu přátelství s Kristem

Chceme sdílet víru přirozeně - v každodenním životě.

Nejen slovy, ale i tím, jak jednáme a jak se k druhým chováme.

SPOLEČNĚ HLEDÁME CESTU

Zajímá nás vaše zkušenost z každodenního života. Víra je dar, který jsme dostali. Ne proto, abychom si ho nechali pro sebe, ale abychom ho sdíleli s druhými. Ne velkými slovy, ale způsobem života, blízkostí a otevřeností. Společně hledáme, jak být církví, která je lidem opravdu blízko a šíří radost evangelia.

1

UČEDNÍK - MISIONÁŘ

Evangelizace není úkol jen pro vybrané. Každý pokřtěný je zároveň učedníkem i misionářem. Učedník je ten, který se sytí z blízkosti Krista, misionář pak tuto zkušenost přirozeně sdílí dál tam, kde žije. Nejde o dvě role, ale o jeden způsob života.

2

CÍRKEV BLÍZKÁ LIDEM

Církev je blízko tam, kde lidé zakusí přijetí a porozumění. Evangelizace začíná nasloucháním - ochotou vnímat, co druhí prožívají a co hledají. Často totiž narážíme na bariéry: lidé nám nerozumí, bojí se přijít nebo mají zkušenost, že mezi nás nepatří. O to víc je důležité vytvářet prostředí, kde se nikdo necítí jako cizinec. Právě tak se může otevřít cesta k víře.

3

VÍRA, KTERÁ SE SDÍLÍ

Víra není něco, co si máme nechávat pro sebe. Roste právě tehdy, když ji sdílíme s druhými. Bůh dnes nemá jiné ruce než ty naše - i skrze nás může být blízko lidem. Skrze obyčejné věci - pozornost, laskavost nebo ochotu pomoci - může být jeho přítomnost viditelná. Právě tak se radostná zpráva evangelia může dotýkat životů lidí kolem nás.

Každý z nás může být tím, skrze koho se druhí setkají s nadějí. Na této cestě nejsme sami - vede nás Duch Svatý. Proto chceme společně hledat cesty, jak být církví, která je lidem blízko a přináší evangelium do každodenního života.

Evangelizace nezačíná slovy, ale blízkostí.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Pepíček říká tatínkovi: „Tati, maminka je lepší řidička než ty.“ „No, to bych ani neřekl...“ „Fakt, ty jsi tvrdil, že bys se zatáhnutou ruční brzdou neujel ani metr. A maminka ujela dvanáct kilometrů...!“

II.

„Krásné dítě,“ chválí všichni novorozeně, „celý tatínek...“ „To teda jo,“ na to šestinedělka. „Také hned napoprvé přišel o půl třetí ráno.“

III.

Žena je s manželem u psychoterapeuta po dvacetiletém manželství, stěžuje si na osamělost, nepochopení, nedostatek lásky, atd., atd., atd.... Prostě mele, mele a mele... Terapeut po přiměřené době vstane, obejde stůl, požádá ženu, aby se postavila, přistoupí k ní, obejmě ji a vášnivě ji políbí. Žena si pak pomalu jako v transu sedne a mlčky sedí. Manžel na to zkoprněle zírá... Terapeut říká manželovi: „Tohle vaše žena potřebuje aspoň třikrát do týdne. Můžete to pro ni udělat?“ Manžel se zamyslí a povídá: „Můžu ji sem vozit pondělky a středy, ale v pátek ne, to chodím na ryby...!“

IV.

Maminka se ptá Pepíčka po návratu ze školy v přírodě, jestli ji poslechl a každé ráno si bral čisté ponožky. „Poslechl, ale po týdnu jsem si už nemohl about boty!“

V.

„V autobuse říká duchodce mladé matce: „Mohla byste říct tomu svému synovi, aby mě přestal napodobovat?“ Matka křikne na syna: „Martine, přestaň ze sebe dělat debila!“

VI.

Ptá se Pepíček otce: „Tati, je pravda, že Edison vymyslel první mluvicí přístroj?“ - „Ne, ne, první vymyslel Pán Bůh, ale ten Edisonův byl první, který se dal i vypnout.“

VII.

„Tati, kdo vymyslel komunismus? Vědci nebo filozofové?“ – „Nejspíš filozofové... Vědci by ho nejdřív vyzkoušeli na zvířatech.“

VIII.

Přijde policajt do prodejny obuvi a říká: „Chtěl bych krém na boty.“ „Na jaké?“ ptá se prodavač. „Na dvačtyřicítky.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 9. – 17. května 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 9. května	SOBOTA PO 5. NEDĚLI VELIKONOČNÍ TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ		TOPOLANY 18.00: za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
NEDĚLE 10. května	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ SVÁTEK MATEK		PUSTIMĚŘ 8.00: za zemřelou Marii ŠEDOVIČOVOU, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
			DRYSICE 9.30: za + Jiřího a Jana ADAMCOVY a dvoje rodiče
			PODIVICE 11.00: za zemřelého P. Václava ŽÁKOVSKÉHO, rodiče, a za nová kněžská a řeholní povolání
PONDĚLÍ 11. května	PONDĚLÍ PO 6. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		PUSTIMĚŘ 18.00: za + rodinu MUSILOVU, KÜHNDLOVU a duše v očistci
ÚTERÝ 12. května	SV. NEREUS A ACHILLEUS, SV. PANKRÁC, MUČEDNÍCI		PODIVICE 8.00: za + Ivana a Jitku KOLÁŘOVY, + rodiče, sourozence a Boží ochranu na přímluvu Panny Marie pro rodinu
STŘEDA 13. května	PANNA MARIA FATIMSKÁ		DRYSICE 18.00: za + manžele PROCHOVY a rodiče z obou stran
ČTVRTEK 14. května	SVÁTEK SV. MATĚJ, APOŠTOL		PODIVICE 8.00: na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodíní s prosbou o ochranu Panny Marie pro rodinu a přátele
PÁTEK 15. května	PÁTEK PO 6. NEDĚLI VELIKONOČNÍ		PUSTIMĚŘ 18.00: za + Annu JANSKOU, manžela, syna a Boží požehnání pro rodinu
SOBOTA 16. května	SV. JAN NEPOMUCKÝ, KNĚZ A MUČEDNÍK, HLAVNÍ PATRON ČECH TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ		PODIVICE 8.00: za + Giovanniho kardinála COPPU (+2016), rodiče a bratra
NEDĚLE 17. května	SLAVNOST NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ SVĚTOVÝ DEN SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ		TOPOLANY 18.00: za + doc. MUDr. Karla KUBĚNU, manželku, rodiče, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
			PUSTIMĚŘ 8.00: za + Ing. arch. Zdeňka JANSKÉHO, rodiče, živou a + rodinu
			DRYSICE 9.30: za + Josefa CHYTYLA, manželku, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu
			PODIVICE 11.00: za + Marii OPATŘILOVOU, celou zemřelou rodinu a Boží požehnání pro živou rodinu

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

TOPOLANY: SOBOTA - 17.30

POŘAD BOHOSLUŽEB: 16. – 24. května 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 16. května	TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ SLAVNOST NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ SVĚTOVÝ DEN SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ	TOPOLANY 18.00: za + doc. MUDr. Karla KUBĚNU, manželku, rodiče, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
NEDĚLE 17. května		PUSTIMĚŘ 8.00: za + Ing. arch. Zdeňka JANSKÉHO, rodiče, živou a + rodinu	
		DRYSICE 9.30: za + Josefa CHYTLA, manželku, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu	
		PODIVICE 11.00: za + Marii OPATŘILOVOU, celou zemřelou rodinu a Boží požehnání pro živou rodinu	
PONDĚLÍ 18. května	SV. JAN I., PAPEŽ A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00: za + rodinu INDROVU, ŠOSTOU, SKALÍKOVU a duše v očistci	
ÚTERÝ 19. května	ÚTERÝ PO 7. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PODIVICE 8.00: na přimluvu sv. Rity za křesťanské rodiny a urovnání sourozeneckých vztahů	
STŘEDA 20. května	SV. KLEMENT MARIA HOFBAUER, KNĚZ	DRYSICE 18.00: za + Martina BĚLÁNKA, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu	
ČTVRTEK 21. května	SV. KRYŠTOF MAGALLANESE, KNĚZ A DRUHOVÉ, MUČEDNÍCI	IVANOVICE 8.30: na poděkování Trojjedinému Bohu za záchranu života a za požehnání pro Peregrinatio ad Fontem Pacis	
PÁTEK 22. května	SV. RITA Z CASCIE, ŘEHOLNICE	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Karla ČEJKU, živou a + rodinu ČEJKOVU a KLIMEŠOVU	
SOBOTA 23. května	SOBOTA PO 7. NEDĚLI VELIKONOČNÍ TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 18.00: za dary Ducha Svatého pro rodinu GAZDÍKOVU, MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU a VACULOVU	
NEDĚLE 24. května	SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO KONČÍ DOBA VELIKONOČNÍ SBÍRKA NA KŘESŤANSKÉ ŠKOLY	PUSTIMĚŘ 8.00 za živé a zemřelé sloupské poutníky	
		DRYSICE 9.30: na poděkování za dar zdraví s prosbou o Boží pomoc pro šest rodin	
		PODIVICE 11.00: za zemřelé rodiče KROMBHOLZOVY, a dary Ducha Svatého pro živou rodinu	

MÁJOVÁ POBOŽNOST

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

TOPOLANY: SOBOTA - 17.30

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farností u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.